

鹿門歌

รัฐฉัตรกุล
ช่อผลกุล

๕

หนังสือ 凝隴 ฝ้าย
Singin' in the Rain ฝน
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ผ่านมาเกินครึ่งทางแล้วสำหรับ 'รัตติกาลซ่อนกล' เป็นอย่างไรกันบ้างคะ คาดว่า
ตอนสองเล่มแรกท่านนักอ่านต้องมันเจี้ยวพระเอกอย่าง 'ผิงอวี่' แน่ๆ หากจะมีใครสักคน
ที่ปากไม่ตรงกับใจก็ต้องเป็นเขาแน่นอน ยังดีหน่อยที่ตอนนี้ผิงอวี่ไม่ต้องตีหน้าบึ้งตึงใส่ใคร
แล้ว เพราะเขายอมรับใจตัวเองอย่างซื่อตรง

ในเล่มนี้คณะเดินทางเข้าสู่เมืองหลวงยังคงต้องพบเจอการต่อสู้อันน่าตื่นตะลึง
เช่นเคยค่ะ เมื่อผู้ร้ายในเงามืดยังคงลอบโจมตีหวังช่วงชิงไข่มุกถ่านเอิร์ทที่พวกเขา
ครอบครองอยู่ ยี่งนานวันศัตรูก็มีแต่ยิ่งเพิ่มขึ้น สำนักพรรคต่างๆ ดาหน้าเข้ามาไม่หยุด

เรื่องการต่อสู้ว่าเข้มข้นแล้ว เรื่องความรักก็ร้อนแรงไม่ต่างกันค่ะ ความรักของ
ผิงอวี่แทบล้นทะลักออกมา ห่าง 'ฟูหลันหย่า' ได้ไม่เท่าไรก็ต้องหาทางมาคอยแะเวียน
อยู่ใกล้แนบชิดไม่ห่าง ประหนึ่งชายหนุ่มผู้เพิ่งเคยมีใจปฏิพัทธ์ลึกซึ้งเป็นครั้งแรก

เรื่องราวการต่อสู้และความรักในเล่มนี้จะน่าติดตามขนาดไหน ไปลุ้นกันต่อในเล่ม
ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ผิงอวีฟังออกว่าคำพูดนั้นแฝงนัยกว่นอ้อมค้อม เห็นสองแก้มของนางแดงระเรื่อจกสีบับ ก็รู้สึกทั้งพึงพอใจทั้งรักถนอมนางอย่างบอกไม่ถูก ขณะจะปลอบประโลมอีกสักหน่อย ใครเลยจะรู้ ฟุ่หลันหย่าหวนนึกถึงอาวุธประหลาดที่มาตะโคนตัวเมื่อครู่นี้ขึ้นมาได้อย่างกะทันหัน นางนั่งจ้องอยู่ ครู่หนึ่งแล้วก็มองไปที่เฒ่าด้วยความสงสัย

นำแปลกจริง ไม่เห็นดาบชีวิตขุนที่คิดว่าจะได้เห็น หรือว่าเรามีอาวุธอื่นใดพกไว้อีก

นางแปลกใจยิ่งนัก คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าเพียงชั่วพริบตาผิงอวีเอาของสิ่งนั้นไปซ่อนไว้ที่ใดแล้ว

หันกลับไปมองบนตั่ง เห็นดาบชีวิตขุนของผิงอวียังวางอยู่เรียบร้อยดีก็ยิ่งสงสัย หันกลับมาแล้ว ดันจนวนหลุดจากอ้อมกอด ค่อยๆ เดินวนรอบตัวเขารอบหนึ่งก่อนถามด้วยความสงสัยใคร่รู้ "เมื่อครู่นี้ที่เฒ่าท่านมีสิ่งอื่นแอบไว้หรือไม่"

ผิงอวีได้แต่รำรังในใจ เก่งว่าคืบนี้คงหลอกนางไม่สำเร็จ เขาแทบอยากจะขุดรูมุดหนีไปเสียให้พ้นๆ

”

แนะนำตัวละคร

- * ฟุหลันหย่า บุตรสาวของฟู่ปิง เคยหมั้นหมายกับบุตรชายคนโตของมหาบัณฑิตลู่อิง เป็นคนสุขุมใจเย็น
- * ผิงอวี่ บุตรชายคนเล็กของซีผิงโหว ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ฉลาด เก่งเรื่องการต่อสู้
- * หวังหลิง ขันที่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ปัจจุบัน ดูแลสำนักบูรพาเจ้าเล่ห์มากแผนการ มีเป้าหมายบางอย่างกับฟุหลันหย่า
- * ผิงเฮ่อ พี่ชายคนโตของผิงอวี่ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทัพฝ่ายซ้ายเขตเจียงหนิง รักและหวังดีกับน้องชาย
- * หลี่โยว พี่ชายของหลี่หมิน สหายรักของผิงอวี่ มีตำแหน่งเป็นแม่ทัพอยู่เต๋อ
- * ฉินหย่ง คุณหนูใหญ่สกุลฉิน มีตำแหน่งเป็นประมุขฉิน เบื้องหน้าแต่งกายเป็นบุรุษ มีจิตใจผดุงคุณธรรม
- * เต็งอันอี่ คุณชายจวนหย่งอันโหว คอยหาทางใกล้ชิดกับคณะเดินทางของผิงอวี่ คู่มือลับคมใน
- * ฉินเยียนซู คุณชายใหญ่สกุลฉิน มีตำแหน่งเป็นเจ้าสำนักฉิน ขอบฟุหลันหย่า

79

ฉินหย่งกำลังตรวจสอบอยู่ในเรือนข้าง หลีโหยวเจียนกับฉินเยียนซู่ รอคอยู่ด้านนอกได้พักหนึ่ง เห็นฉินหย่งอยู่ในนั้นสักพักแล้วยังไม่ออกมา ก็ลงบันไดเดินทอดน่องเคียงกันเลียบไปตามโถงทางเดินคดเคี้ยว

ดอกไม้สองข้างทางเดินส่งกลิ่นหอมอบอวล แสงจันทร์สาดส่องลอด ชั้นเมฆลงอาบทุกหนทุกแห่งจนดูราวกับที่กรงอันถักทอด้วยเส้นไหมเงิน ทั้งสองต่างมีเรื่องให้คิดในใจ เดินๆ ไปจึงไม่มีใครคิดจะเอ่ยปากขึ้นมา หลีโหยวเจียนคิดถึงสิ่งที่ได้เห็นในตรอก หัวคิ้วประเดี๋ยวก็ขมวดแน่น ประเดี๋ยวก็คลายออก สูดหายใจอดไม่ได้จึงพูดขึ้น "เยียนซู่ เจ้ารู้สึกหรือไม่ พี่หลิวเขา เอ่อ..."

เพิ่งพูดออกไปก็ชะงัก สำหรับเขา นอกจากชื่นชมฉินหย่งแล้ว ยังมีความเคารพต่อนางยิ่งกว่า คำว่า 'สนใจในตัวได้เท่าผิง' จะทำอย่างไร ก็พูดไม่ออก

"ช่วงนี้เจ้าเป็นอะไรไป" ฉินเยียนซูไม่ได้เหม่อลอยอีก เพียงหันไปมอง หลี่ไหยวเจียนอย่างกังขา "เหตุใดจึงชอบพูดครึ่งๆ กลางๆ"

ยามที่อยู่นิ่งตามลำพัง หลี่ไหยวเจียนมักพูดถึง 'พี่หลิว' อยู่เสมอ ไม่ขาดปาก แต่สองสามวันมานี้เมื่อเอ่ยถึงพี่หลิวกลับทำเหมือนอยากพูด แต่ยังไม่กล้าพูด

หลี่ไหยวเจียนหวนคิดถึงสีหน้าของฉินหย่ง ถึงแม้แสงจันทร์ในตรอก จะค่อนข้างสลัวราง แต่เขาเห็นสีหน้านางแดงระเรื่อขึ้นแวบหนึ่งไม่ผิดแน่

อีกอย่างเหตุการณ์ทำนองนี้มิได้เกิดขึ้นครั้งแรก

แต่ทุกครั้งล้วนบังเอิญเกิดขึ้นเวลาอยู่กับใต้เท้าผิง

ทว่าอย่างไรเสียเรื่องนี้ยังไม่แน่ว่าจริง เขาไม่อยากจะคาดเดาเรื่อยเปื่อย ตนเองก็ยังไม่อยากยอมรับ

"ไม่มีอะไร" เขาออกจะเสียใจที่พลั้งปากเมื่อครั้น เกือบทำให้พี่หลิว ต้องลำบากใจแล้ว จึงเบือนหน้าไปเพื่อเลี่ยงไม่ให้ฉินเยียนซูเห็นสีหน้า ผิดหวังของตนเอง เพียงพูดเบาๆ ว่า "ข้ารู้สึกว่พี่หลิวก็น่าสงสัยแล้ว เรื่อง แต่งงานไม่ควรล่าช้าออกไปอีก พอพวกเราคุ้มกันคุณหนูฟู่ส่งถึงเมืองหลวง แล้ว ข้าจะขอให้ท่านพ่อมาพูดเรื่องสู่ขอกับสำนักฉิน"

เขาเพิ่งพูดจบฉินเยียนซูก็ส่ายหน้าพลาหงหัวเราะอย่างขบขัน "คำพูดนี้ เจ้าพูดกับข้ามาแปดสิบรอบแล้ว ข้ายอมไม่ว่าอะไร แต่ปัญหาคือพี่สาว ของข้า นางตอบรับเจ้าแล้วหรือ"

หลี่ไหยวเจียนหวนนึกถึงท่าทีของฉินหย่งต่อเรื่องการแต่งงานของ ทั้งสอง สีหน้าก็อดจะหมองลงไม่ได้ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้นอย่างตื้อตัน "นางมีธุระต้องสะสางยุ่งวุ่นวายทุกวัน ชั่วโมงนี้ยังไม่มีเวลาจะคิดเรื่องนี้"

รอให้กลับถึงเมืองสู่ก่อน พวกเราสำนักสิงอี้จะไปสู่ขอถึงที่ นางต้องตอบรับแน่"

ฉินเยียนชูเม้มปาก เดิมคิดจะสายหน้า แต่หันไปเห็นสีหน้าหลี่ไห่วเฉียงนดูกังวลอยู่บ้างจึงเปลี่ยนไปพูดอีกอย่าง "นิสัยของพี่สาวข้าเจ้ารู้ดีกว่าผู้ใด แม้นู๋มนวลอ่อนโยนแต่แท้จริงมีความคิดเป็นของตนเองอย่างที่สุด เรื่องนี้ไม่จำเป็นว่านางจะยอมปล่อยตามน้ำ อีกอย่างเรื่องใหญ่ชั่วชีวิตเช่นนี้จะทำเหมือนเป็นเรื่องเล่นๆ ได้อย่างไร ถ้าเจ้ายังไม่รู้แม้แต่ว่านางรู้สึกอย่างไร ดุ่มๆ มาสู่ขอถึงที่ ไม่แน่ว่าพี่สาวอาจรู้สึกว่เจ้าไม่เคารพนาง ถึงนางไม่ได้รังเกียจเจ้า ก็ไม่ได้หมายความว่านางจะตอบตกลง"

หลี่ไห่วเฉียงได้ยั้งดั่งนั้นหัวคิ้วก็ขมวดมุ่นจนหว่างคิ้วย่นเป็นสามขีดหลายปีมานี้เขาเฝ้าไหยหาแต่เพียงพี่หลิวเท่านั้น ทุกครั้งที่เกิดเรื่องขึ้นกับสำนักฉิน เขามักจะคอยยืนหยัดอยู่เคียงข้างพี่หลิวเป็นคนแรกเสมอ

ผู้คุมกฎซ้ายแห่งนิกายเงินหม่วปรากฏตัวขึ้นในยุทธภพอีกครั้ง นางต้องออกหน้านำศิษย์สำนักฉินมาต่อกรกับนิกายเงินหม่ว เขาเองก็นำสำนักสิงอี้ตบเท้าเข้าร่วมกำจัดนิกายเงินหม่วด้วยโดยไม่เกี่ยงงอน

คุณหนูพี่ช่วยชีวิตฉินเยียนชูไว้ เพื่อจะตอบแทนพระคุณใหญ่หลวงของนาง พี่หลิวจึงตัดสินใจคุ้มกันนางไปส่งถึงเมืองหลวง เขาจึงตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะติดตามพี่หลิวขึ้นเหนือไปด้วย

สรุปแล้วพี่หลิวอยู่ที่ใดเขาก็จะอยู่ที่นั่น ไม่ว่านางจะทำอะไร เขาก็ทุ่มเทสนับสนุนเรื่อยมา ไม่เคยแม้แต่จะขมวดคิ้ว

แต่เหตุใดพี่หลิวจึงไม่ยอมรับรู้ความในใจของเขาเสียที ทุกครั้งที่เอ่ยเรื่องการแต่งงานขึ้นมาม่อหน้านาง หากไม่ผัดผ่อนก็งใจเลี่ยงไปพูด

เรื่องอื่น เหตุใดไม่ตอบรับเขาแม้แต่น้อย

เขารู้สึกสับสนกระวนกระวาย หันกลับมามองตนเองอย่างว่างเปล่า
หรือว่าเขาทำอะไรที่ขาดตกบกพร่อง

ไม่เลย หน้าตาทำทางเขาก็ไม่ได้แย่ วรรยู่ก็ไม่ได้ด้อยกว่า จะว่าถึง
วงศ์ตระกูล สำนักรับใช้กับสำนักจีนก็สมน้ำสมเนื้อ

อีกอย่างสองครอบครัวมีความสัมพันธ์สนิทชิดเชื้อ ตั้งแต่เด็ก
เขาก็ไปเที่ยวเล่นกับสองพี่น้องจนรู้จักนิสัยใจคอกันเป็นอย่างดี

นอกจากเรื่องที่ย่อนวัยกว่านางสองปี เขาก็นึกไม่ออกแล้วจริงๆ ว่า
ตนเองมีอะไรที่ไม่คู่ควรกับนาง

พอมีเรื่องให้คิดหนักอยู่ในใจ เขาก็ครุ่นคิดเหม่อลอยจนกลับไป
นั่งขมิ้มอีก

กระทั่งเดินไปถึงสวนดอกไม้ด้านหน้า หูกก็แว่วเสียงผีทำเรื่องร้ายๆ
จึงค่อยรู้ตัวแล้วเงยหน้าขึ้น เห็นผิงอวี่รีบร้อนเดินมา สวมชุดผ้าไหม
ห้อยหยกประดับ แต่งกายรัดกุมเหมือนเตรียมตัวจะออกไปข้างนอก
มีหลี่หมินกับพวกเดินตามหลัง

ผิงอวี่เดินพลางสั่งการบางอย่างเบาๆ

พอหลี่ไหยวี่เจียนเห็นผิงอวี่ ความคิดที่ยากจะสะกดไว้ก็ผุดขึ้นมาอีก
ไม่อาจทนได้จึงเงยหน้าขึ้นกวาดตามองเขาขึ้นๆ ลงๆ ครุ่นคิดว่าหรือพี่หลิว
จะนึกชอบผิงอวี่ขึ้นมาจริงๆ จึงได้ไม่ยอมรับรู้ความในใจของเขา

แต่ขณะทอดมองร่างสูงโปร่งของผิงอวี่จากด้านหลัง เขาก็สงสัยว่า
ผิงอวี่มีอะไรที่ควรให้พี่หลิวต้องใจ

ไม่ต้องพูดถึงว่าชาวยุทธ์ไม่มีทางเข้าหาชนชั้นสูงเพื่อไต่เต้า แค่ว่าพูดถึง

เรื่องการเดินทางในครั้งนี้ แม้แต่เขาก็กังมองออกว่าผิงอวี่มีความรู้สึกไม่ธรรมดากับคุณหนูฟู่ ฟีหลิวละเอียดอ่อนยิ่งกว่าเขาไม่รู้ตั้งเท่าใด จะไม่รู้เรื่องนี้เสียหรือ

หรือเขาจะเข้าใจผิดไปเอง

เขาได้แต่ครุ่นคิดไป เรื่องนี้คอยก่อความปั่นป่วนใจจนไม่อาจอยู่เฉยเดินได้สองก้าวก็ต้องหยุดเดิน ไม่ได้การ ข้าต้องไปถามให้รู้จากปากพี่หลิวจะดีกว่า

"ข้าจะไปหาพี่หลิว" เขาโผล่ออกไปอย่างไม่ยั้งคิด หันไปมองฉินเยียนซุพลางนินว่น "เจ้าจะไปหรือไม่"

"พี่สาวยังตรวจศพหญิงสาวผู้นั้นอยู่ไม่ใช่หรือ" ฉินเยียนซุแปลกใจด้วยไม่รู้ที่มาที่ไป "ต่อให้ไปหา พวกเราก็ไม่ได้พบ เจ้ามีเรื่องเร่งด่วนอันใด"

"เช่นนั้นข้าขอออกไปก่อน" หลีไหวยเจียนรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง "อีกหนึ่งชั่วยามข้าจะกลับมา ไม่ต้องตามหา"

ว่าแล้วก็ผละจากฉินเยียนซุที่กำลังยืนงงงันอยู่ที่เดิมก้าวเท้าออกไปเดินไปตามทางเดินออกจากคฤหาสน์ เงยหน้ามองหาผิงอวี่ไปรอบๆ

กว่าจะตามตัวพบไม่ง่ายเลย ผิงอวี่อยู่ที่กำแพงบังตาแห่งหนึ่ง เขากำลังจะเดินเข้าไปสอบถามสักสองสามประโยค ใครเลยจะรู้ จู่ๆ ก็มีคนหนึ่งเดินอ้อมกำแพงบังตาออกมา

พอเห็นเขา อีกฝ่ายดูตกใจจนสะดุ้งโหยง

"เจ้าสำนักหลี"

พอหลีไหวยเจียนเห็นว่าเป็นใครสีหน้าก็เย็นชา "รองผู้บัญชาการหวัง?"

หวังซือเจามองดูหลีไหวยเจียนด้วยความประหลาดใจ แล้วหันไปมอง

ผิงอวี่ที่เดินไปถึงประตูใหญ่ ทันใดนั้นแวตาก็วูบไหว แสร้งทำเป็นชะงัก ไปดูด้านหลังหลี่ไหยวเจียน ยิ้มเอ่ยว่า "เหตุใดถึงไม่เห็นประมุขฉินหนอ"

หลี่ไหยวเจียนระแวงขึ้นมาทันที "ไม่รู้ว่านางอยู่ที่ใด ทำไมหรือ รองผู้บัญชาการหวังมีธุระใดต้องตามหาประมุขฉินด้วย"

"ไม่มีอะไร" หวังซือเจาดูเหมือนจะอารมณ์ดีจึงไม่ถือสาที่อีกฝ่าย เหมือนพูดจาแฝงนัยเสียดสี เพียงบอกว่า "เจ้าสำนักหลี่จะออกจาก คฤหาสน์?"

"แค่ไปเดินเล่น"

"ดีเหลือเกิน" หวังซือเจาพยักหน้าอย่างมีความนัยแล้วพูดให้ สื่อความถึงบางอย่าง "ถ้าอยากจะเดินเล่นให้เพลิดเพลินก็อย่าพลาด ตลาดจู้ซือ สาวงามที่นั่นเรียกได้ว่ายากจะได้พานพบ ในความเห็นข้า ไม่ได้ด้อยไปกว่าสาวงามเมืองสุ่เลย"

สีหน้าหลี่ไหยวเจียนแปรเปลี่ยนทันที สาวงามเมืองสุ่? หวังซือเจา พูดเช่นนี้เห็นได้ชัดว่ามีเจตนาจะล้อเลียนฉินหย่ง เขาู้สึกโกรธเกรี้ยวขึ้นมาทันที อटक้นอยู่นานจึงค่อยตอบกลับอย่างเย็นชา "ไม่ต้องหรอก ข้า ไม่เหมือนท่านรองผู้บัญชาการหวัง ไม่ได้สนใจจะอยู่ท่ามกลางเสียงหัวเราะ ต่อกระซิกของสาวงามเยี่ยงนั้น"

ว่าแล้วก็ประสานมือคำนับลวกๆ เดินออกไป ไม่สนใจเขาอีก

หวังซือเจากลับยืนมองส่งเขาเดินจากไป สายตาเริ่มเรง รอคจนเขา เดินลับตาไปแล้วค่อยหันซ้ายมองขวา เห็นรอบข้างไม่มีใครจู่ๆ ก็เผยสีหน้า เข้มเกรียมน แล้วใช้วิชาตัวเบาติดตามหลี่ไหยวเจียนไปอย่างว่องไว

ไม่ง่ายเลยกว่าผิงอวี่จะจัดการธุระต่างๆ จนเสร็จสิ้น ขณะกำลังจะไปหาฟู่หลันหย่า คนรับใช้ก็มารายงานว่าคุณชายใหญ่กลับมาถึงจินหลิงแล้ว ส่งคนให้มาเชิญคุณชายไปพูดคุยกันที่กองบัญชาการทัพเจียงหนิง

ผิงอวี่ไม่คาดคิดว่าพี่ใหญ่จะกลับมาถึงจินหลิงเร็วเช่นนี้ เพิ่งกลับมาถึงก็รีบเชิญให้เขาไปหาอย่างร้อนใจ คิดว่าคงเกิดเรื่องด่วนบางอย่างขึ้นที่เจียงหนาน จึงไม่กล้าชักช้า มอบหมายงานต่างๆ ในคฤหาสน์แก่เหล่าหมื่นเรียบร้อยแล้วจึงไปปลดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วขี่ม้าออกจากคฤหาสน์ไป

ระหว่างขี่ม้าผ่านถนนสายใหญ่ก็มีขบวนรถม้าผ่านทางมาพอดี

มองปราดเดียวเขาก็จำได้ว่าคนที่นำขบวนคือเต็งอันอี่ จึงผ่อนฝีเท้ามาลงพลางหัวเราะหยันในใจ มาเร็วจริงนะ พวกข้าเพิ่งหาที่พักในจินหลิงได้ไม่นาน เต็งอันอี่ก็ตามมาแล้ว

เขากำลังยุ่งจนไม่อาจแวะทักทายคนผู้นี้จึงหวดม้าแล้วห้อยตะปิงไป ไม่แม้แต่จะหันมอง

ร่างของเขาเพิ่งลัดตาไปตรงสุดปลายถนน รอยแหวกที่ม่านของรถม้าค่อนข้างก็ปิดลง มีเสียงคนกำลังเคาะผนังรถม้าอยู่ด้านใน

เต็งอันอี่มองเห็นผิงอวี่แต่แรกแล้ว ได้ยินเสียงเคาะรถย่อมรู้ว่าน้องสาวกำลังเรียก สีหน้าจึงเผยว่ารู้สึกเอือมระอา เจียบไปครู่หนึ่งจึงค่อยลงจากหลังม้าเดินขึ้นไปบนรถ

"มีอะไร" เขาเลิกคิ้วถามทั้งๆ ที่รู้แกล้ง สีหน้าเย็นชาเรียบเฉย

เมื่อครู่นี้เต็งเหวินอิงเห็นผิงอวี่ เดิมทีว่าจะสอบถามอะไรจากพี่รองเสียหน่อย ไม่คาดคิดว่าเขาจะทำสีหน้าท่าทางเย็นชาเยี่ยงนี้ เรื่องที่ว่า จะถามจึงกลืนกลับไปด้วยความตกใจ

"ไม่มีอะไร" นางยิ้มแห้งๆ โยนส้มจี๊ดผลเล็กในมือกลับไปบนโต๊ะแล้ว
ล้มตัวลงนอนอย่างเบื่อหน่าย เศร้าหมองอยู่ในใจลึกๆ

ตั้งอันธพาลหรือจะไม่รู้หรือนางทำที่ตะบึงตะบอนเพราะผิงอวี แต่
พอเห็นสีหน้าทุกขรื้อนก็จำต้องเก็บคำที่อยากพูดไว้

"มีเรื่องใดก็ว่ามาสิ" เขาทอดถอนใจแผ่วเบาพลางยกมือขึ้นลูบผมนาง
รู้สึกว่ามันเองออกจะตามใจนางมากเกินไปแล้ว

แววตาตั้งเหวินอิงเป็นประกายเล็กน้อย แต่เพราะเคยถูกตำหนิ
มาหลายหนแล้วจึงแอบหรีดตาสังเกตสีหน้าของเขา ไม่กล้าพูดโพล่งออกไป
เพียงบอกอย่างอ้อมค้อมว่า "พี่รอง จำได้ว่าคราวที่แล้วพี่บอกว่าก่อนจะ
ออกจากภูหนานจะต้องชิงตัวฟู้หลันหยาไปให้ได้ แต่พวกเราตามมาถึง
จินหลิงแล้ว ไม่เพียงไม่อาจแตะต้องเส้นผมของฟู้หลันหยา ตอนนี่ยังเสีย
หลินจือเจิงไปอีก หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเมื่อใดพวกเราจึงจะทำการสำเร็จเล่า"

เดิมทีเรื่องที่ผิงอวีขัดขวางจนตั้งอันธพาลมือไม่กล้าเร่ก็ทำให้เขา
รู้สึกกังวลมากอยู่แล้ว พอได้ยินคำพูดของนางก็ยิ่งหงุดหงิดจึงมองตาขวาง
รู้ว่าที่นางพูดมามีจุดประสงค์ซ่อนเร้นก็ได้แต่สะกดอารมณ์ไว้แล้วตอบว่า
"พี่รองย่อมมีแผนการในใจแล้ว"

ตั้งเหวินอิงรู้ว่าพี่รองเป็นคนเก่ง พอได้ยินน้ำเสียงเขาเหมือนมั่นใจ
อย่างมากจึงค่อยสบายใจ หันกลับไปแล้วมองไปข้างนอก แววตา
เป็นประกาย

"เจ้าคิดอะไรอยู่" ตั้งอันธพาลค่อยจ้องมองน้องสาวแต่ในนามผู้นี้ ในใจ
พลันรู้สึกอ่อนโยน ตั้งแต่เขามาสมฐานะเป็นตั้งอันธพาลเมื่อห้าปีที่แล้ว
น้องสาวผู้นี้ก็ตามติดเขาแจ คอยเรียก 'พี่รอง' อย่างนั้น 'พี่รอง' อย่างนี้

มิได้ขาดปาก

ก่อนหน้านี้เขาเคยคิดว่าสิ่งที่ซ่อนไว้ในอกตนเองมิใช่หัวใจ หากแต่เป็นก้อนหินแข็งๆ ก้อนหนึ่ง ไม่คาดคิดเลย พอถูกนางเรียกว่า 'ฟ็อง' ด้วยความรักบ่อยๆ เข้า หัวใจที่เย็นชาประหนึ่งน้ำแข็งก็ค่อยๆ อุ่นขึ้น

เขาเริ่มจะติดใจความรู้สึกเช่นนี้ เกรงว่าถ้าอีกห้าปีให้หลังยังคลุกคลีกับนางอยู่อีก คงไม่อาจตัดใจจากไปได้

ตั้งเหวอนอิงไม่กล้าให้ฟ็องล่วงรู้สิ่งที่ตนเองคิดอยู่ จึงกักริมฝีปากแล้วพูดอย่างคลุมเครือว่า "ข้ากำลังคิดว่า...ถ้าใช้ตัวฟุหลันหยามาแทนนางในใหญ่สำเร็จลุล่วงได้ ฐานะของฟิ่ใหญ่ในวังหลวงก็จะไม่มีใครสั่นคลอนได้อีก จวนหยงอันโหวของพวกเราก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ ช่างโชคดีที่ฟ็องรู้จักวางแผนอยู่เบื้องหลัง"

เด็กโง่เขลา มุมปากตั้งอันอึดหยักขึ้นอย่างแทบสังเกตไม่เห็น เขาพูดอะไรนางก็เชื่อไปเสียหมด

หากว่านอกจากความเชื่อใจนี้แล้ว นางสามารถเปลี่ยนความคิดที่เฝ้าแต่หมกมุ่นอยู่กับผิงอวีมาที่ตัวเขาได้ก็คงจะดี

พอนึกถึงผิงอวีสีหน้าของเขาพลันแปรเปลี่ยนเป็นบูดบึ้ง เหลือบมองไปเห็นท่าทางของนางเหมือนยังมีความหวังอยู่บ้างก็อุณโกรธ อดไม่ไหวจนต้องพูดเสียดื้อย่นยันเรื่องที่นางคิดอยู่ในใจ "เจ้าอย่าคิดว่าฟ็องไม่รู้เรื่องที่เจ้าคิด ขอบอกตามจริง ต่อให้ได้ตัวฟุหลันหยามาทำตัวเร่งยา อย่างมากผิงอวีก็คงเสียใจอย่างหนักอยู่สักสองปีแล้วคงแต่งงานไปกับหญิงอื่น จะอย่างไรก็ไม่เวียนกลับมาหาเจ้าหรอก"

ทั้งที่ตั้งเหวอนอิงโกรธจัดจนแน่นหน้าอก แต่เบื้องหน้ากลับยิ้มหยัน

เอ่ยว่า "ผิงอวี่เป็นใครกัน ข้าลืมนั่นไปหมดสิ้นแล้ว! ถ้าฟีร็องยังพูดจา คาดเดาจิตใจข้าส่งเดชเช่นนี้อีก ข้าจะไม่สนใจฟีอิกต่อไปแล้ว!"

นางหันหน้ากลับไปอย่างฉุนเฉียว ผินหลังให้เต็งอันอีเสียเลย

ผ่านไปครู่หนึ่งเห็นเต็งอันอีเสียบไปอย่างผิดสังเกตก็หน้าแดง แล้วพูดอย่างหงุดหงิดว่า "วันนั้นที่จิตใจ ฟีร็องน่าจะไต่ยันท่านยายบอกแล้ว ท่านแม่ส่งจดหมายมา บอกว่าชะตาอาภัพเรื่องคู่ครองช่วงสามปีของข้า ผ่านพ้นไปแล้ว นางจะรวบรัดเรื่องการแต่งงานให้ข้าที่เมืองหลวง ตอนที่พวกเราไม่ได้อยู่ที่เมืองหลวงนานสองเดือนท่านแม่เลือกไว้ให้แล้วสามตระกูล ไม่เกินปีนี้จะให้ข้าแต่งงานออกไป ข้ารู้ดี คราวนี้จะทำอย่างไรก็เลี้ยงไม่พิน หากฟีร็องสงสัยจริง ก็สู้ไปสืบดูคุณสมบัติของคนพวกนั้นมาให้ละเอียด จะดีกว่า วันข้างหน้าน้องสาวของฟีอิกก็ออกไปจะได้ไม่ต้องใช้ชีวิตอย่าง ยากลำบากนัก"

เต็งอันอีเผยแววตาดุตันเหี้ยมเกรียมขึ้นมาอย่างฉับพลัน เสียบไป อิดใจหนึ่งก่อนหัวเราะขึ้นมาอีกครั้ง "รู้แล้ว ฟีร็องจะจดจำไว้ไม่ลืมแน่"

พูดแล้วก็หยักยิ้มพลางห่มผ้าให้นาง จากนั้นลุกขึ้นเดินลงจากรถไป เขาเติบโตขึ้นมาท่ามกลางความแร้นแค้น จับพลัดจับผลูเข้ามาอยู่ใน พรรคฝ่ายมาร ผึกฝนตนเองอย่างยากลำบากหลายสิบปี บ่มเพาะสั่งสม ความคิดอันชั่วร้ายจนผู้ใดก็ไม่อาจเทียบ

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขามีแต่การแก่งแย่งแข่งขัน มิจำเป็นต้องเอ่ยถึง เรื่องคุณธรรม ไม่ว่าสิ่งใดที่เขาหมายตาไว้ ไม่เคยยอมปล่อยให้ผู้อื่นได้ไป เขยชม ในบรรดาสิ่งที่เขารักย่อมรวมนางเอาไว้ด้วย

ไม่ว่าความรักนี้จะมีความรักและชื่นชมอย่างแท้จริง หรือเป็นเพียง

ความตึงตันที่จะทำเรื่องชั่วร้าย สรุปลแล้วไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะไม่ปล่อยให้นาง
ห่างกาย เรื่องการแต่งงานของนางมีเพียงเขาเท่านั้นที่ตัดสินใจได้
ก็เหมือนกับ...เมื่อห้าปีก่อนอย่างไรเล่า

80

ผิงอวี้อ้อมม้าตลอดทางจนถึงจวนผู้บัญชาการทัพ จากนั้นลงจากหลังม้าไปที่หน้าประตู

ตรงหน้าประตู คนรับใช้เก่าแก่หลายคนของพี่ชายทราบข่าวฉาวแล้ว พอเห็นเขามาก็พากันเข้ามาห้อมล้อม ยิ้มแย้มทักทายอย่างสนิทชิดเชื้อ "คุณชายสาม"

ผิงอวี้อ้องทักคนรับใช้ชราผู้หนึ่ง "ลุงจ้าว"

เขายิ้มพลางส่งสายบังเหียนให้ลุงจ้าว ก้าวอาดๆ เข้าไปพลางถามว่า "พี่ใหญ่กลับมาถึงจีนหลังตั้งแต่เมื่อใด"

ลุงจ้าวเดินตามมาติดๆ ตอบว่า "เพิ่งกลับมาถึงเมื่อเย็นขอรับ พอได้ข่าวว่าคุณชายสามมา ถึงจวนแล้วก็เร่งให้คนส่งจดหมายถึงคุณชายสามทันทีเลย"

ผิงอวี้อพยักหน้า ดูแล้วพี่ใหญ่คงจะมีเรื่องเร่งด่วนจริงๆ

เขาเดินไปยังห้องหนังสือ พอเข้าไปในนั้นผิงเฮ่อที่นั่งอยู่หลังโต๊ะ เมื่อเห็นผิงอวี่มาแล้วก็ลุกขึ้นยืน ก่อนเดินมาที่ประตู

"มาแล้ววี่" ผิงเฮ่อมองประเมินน้องชายขึ้นๆ ลงๆ เห็นเขาผิวคล้ำ และผอมลงบ้างแต่ก็ดูว่าเจ๋งดี จึงค่อยวางใจ สีหน้าเฉยร่อยยิ้มน้อยๆ "นั่งลงดื่มชาก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

ผิงอวี่ห้อมม้ามาตลอดทาง ตอนนี้อึดแอ้งมากจึงไม่เกรงอกเกรงใจ เมื่ออยู่ต่อหน้าพี่ชายของตนเอง ครั้นค้ำบแล้วก็เดินไปนั่งลงด้านข้าง ยกจอกน้ำชาขึ้นดื่ม จึงค่อยหันมาเพ่งมองพี่ชาย ยิ้มแล้วถาม "พี่สะใภ้กับอาหญิงสบายดีหรือ"

ผิงเฮ่อ นั่งลงอีกด้าน พูดอย่างอ่อนโยน "สบายดี แต่ตอนนี้ดีก็มาก อาหญิงหลับไปแล้ว เขาไม่ได้พบเจ้ามาสัสามเดือน ทุกวันพร่ำพูดถึงอาสาม ไม่ขาดปาก ถ้ารู้ว่าเจ้ามาจะต้องร้องงอแงขอมาเล่นกับอาสามแน่"

แววตาผิงอวี่ดูตื่นใจขึ้นทันที คิดแล้วก็หยิบซองออกมาจากอกเสื้อ

เขาเปิดออกดู ในห่อของนั้นมีหุ่นทำจากสำริดพันด้วยเส้นทองชุดหนึ่ง หุ่นทุกตัวถืออาวุธแตกต่างกันไป ทั้งยังแกะอาวุธออกจากมือหุ่นได้ด้วย เด็กน้อยน่าจะชอบ

ผิงอวี่ส่งหุ่นทั้งชุดให้ลุงจ้าว ยกชาขึ้นดื่มด้วยสีหน้ายิ้มแย้มพลางว่า "ให้อาหญิงเอาไว้เล่น"

ลุงจ้าวก็ส่งให้ผิงเฮ่อดู

ผิงเฮ่อขมวดคิ้วเล็กน้อย เอ่ยว่า "ที่บ้านมีของเล่นที่เจ้าให้เต็มไปหมด เขาสนใจอะไรได้ไม่นาน เล่นได้แค่วันสองวันก็วางทิ้งเสียแล้ว คราวหน้า ไม่ต้องพะเน้าพะนอเอาใจเขามาก อีกไม่ช้าเขาจะต้องเริ่มเรียน ยังจะเอาแต่

เล่นสนุกไปวันๆ ได้หรือ"

ถึงจะพูดเช่นนี้แต่เขาก็ก้มหน้าก้มตาไปนอกห้องอย่างระมัดระวัง

ผิงอวีเล็กคิ้ว ท่าที่ไม่เห็นด้วย "ไม่ได้พบหน้าอาหนิงนานแล้ว ข้าคิดถึงแทบแย่ ของเล่นพวกนี้ไม่ได้แพงอะไร ปกติเขาก็ชอบของเล่นพวกกระป๋องและดาบอยู่แล้ว เห็นแล้วน่าจะชอบใจ เอาไว้เล่นยามว่าง ไม่นับว่าเสียเวลาเท่าใดหรอก"

แล้วจึงถามขึ้นอีก "พี่ใหญ่เรียกข้าให้มาหาเร่งด่วนเช่นนี้มีธุระสำคัญอะไรหรือ"

รอยยิ้มของผิงเฮ่อค้างไปทันที เขาโบกมือให้ลุงจ้าวออกไปก่อนแล้ว จึงพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด "เจ้าคงรู้ข่าวนานแล้ว ช่วงหลายวันมานี้ ถ่านบูชานบุกรุกเข้ามาที่ชายแดนด้านตะวันตกเฉียงเหนืออยู่เนืองๆ ป้อมปราการสำคัญเช่นเมืองต้าถงพากันส่งรายงานด่วนด้านการทหารมา เหลียงเซวียนและคนอื่นๆ ในกรมทหารพากันทยอยถวายฎีกาหลายฉบับ ขอร้องให้ฮ่องเต้รับจัดทัพให้พร้อมเพื่อจะได้รับศึกทันกาล แต่ฮ่องเต้เอาแต่หมกมุ่นกับการหลอมยาเซียน ไม่ได้อ่านฎีกาที่ถวายขึ้นไปด้วยซ้ำ สุดท้ายฎีกาหลายฉบับที่ส่งไปจึงล้นถูกกักอยู่ในมือหวังหลิง"

ขณะพูดสีหน้าผิงเฮ่อก็เผยให้เห็นความกังวลอย่างมาก "ที่แย่กว่านั้นคือหลายวันมานี้เหล่าข้ากับบรรดาพรรคพวกฝ่ายวังหลังพากันกราบทูลในท้องพระโรงว่าเผ่าหว่าล่าเหิมเกริมนัก ฝ่ายบาทจึงควรออกหน้ากรีธาทัพด้วยพระองค์เองเฉกเช่นอดีตฮ่องเต้ ทำให้เหล่าศัตรูครั่นคร้ามพระบารมีล้นฟ้าดุสิต คำพูดเช่นนี้เหลวไหลเพียงใด ที่น่าแปลกก็คือขุนนางใหญ่กว่าครึ่งของราชสำนักต่างพากันเห็นพ้อง"

หิวคิ้วผิงเฮ้อชมวดมุ่น "ตอนนี้ถึงแม้ฝ่าบาทยังไม่ทรงรับปาก แต่หวังหลังได้ลอบตระเตรียมเคลื่อนย้ายกำลังพลที่อยู่ใกล้เมืองหลวงไว้แล้ว รวมกับกำลังพลนับแสนนายของสามกองบัญชาการใหญ่ที่ประจำการที่เมืองหลวง เพียงไม่กี่วันหวังหลังก็ระดมพลได้สองแสนนายพร้อมทั้งเสบียงอาหาร ถึงตอนนั้นจะต้องทุลเสนอเรื่องการกรีธาทัพด้วยพระองค์เอง ขึ้นมาอีก ถ้าฝ่าบาททรงออกรบเองตามคำยุยงของหวังหลัง กฎเกณฑ์ของราชสำนักจะต้องสั่นคลอนแน่"

ยี่งผุดผิงเฮ้อก็ยิ่งดูกังวลจนนั่งไม่ติดอีกต่อไป ต้องผุดลุกขึ้นมาเดินสาวเท้าเร็วๆ อยู่กลางห้องสองก้าวแล้วพูดขึ้นว่า "ข้ารู้สึกได้นานแล้วว่าหวังหลังผู้นี้มีอะไรไม่ชอบมาพากล ต้องรู้ก่อนว่าดีหรือไม่ดีเคยนำทัพด้วยพระองค์เองในฐานะโอรสสวรรค์ถึงสามครั้ง ล้วนแต่ไร้พ่าย เพียงเวลาไม่กี่ปีก็สามารถบุกโจมตีกองกำลังที่เหลือของราชวงศ์หยวนเหนือจนย่อยยับต่อมามีอีกสิบกว่าปีพวกหยวนเหนือแต่ละเผ่าจึงไม่อาจมีกำลังมากพอจะก่อเรื่องได้อีก"

หลังจากนั้นแม่ถ่านบู๊ซ่านแห่งเผ่าหวาล่าจะรวบรวมเผ่าอู่เหลียงฮาและต้าต้าเข้ามาได้จนเผ่าหวาล่าสามารถรวมเหมิงกู่เป็นหนึ่งใน แต่เพราะกำลังทหารไม่มากพอจะต่อกรกับแคว้นเรา แม้จะก่อกวนที่ชายแดนหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่อาจรุกคืบเข้ามา"

ผิงเฮ้อถอนหายใจก่อนพูดขึ้นมาว่า

"จวบจนเมื่อสองปีก่อน หลังจากหวังหลังได้ขึ้นมามีอำนาจก็อาศัยตำแหน่งชั้นผู้ใหญ่ผู้รักษาพระราชลัญจกร ซึ่งมีอำนาจประทับตราแทนพระองค์ อำนาจความสะดวกให้แก่ถ่านบู๊ซ่านทั้งในทางลับและทางแจ้ง ในเวลาเพียง

สองปีเผ่าหัวล่าก็ฟื้นฟูกำลังพลขึ้นมาได้ รวบรวมหนึ่งปีกลายเป็นกองกำลังที่มั่นคงแข็งแกร่งจนสามารถสร้างอำนาจกดดันแถบชายแดน

ที่ไม่ชอบมาพากลเอาเสียเลยก็คือตั้งแต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ขุนนางที่บริหารราชการแผ่นดินทั้งห้าท่านตั้งแต่สมัยอดีตฮ่องเต้บ้างก็ตายบ้างก็ต้องถูกขับออกจากตำแหน่ง แม้แต่ฟู่ปิงที่เคยรุ่งโรจน์ดูจะวันกลางหาวก็ย่ำตกต่ำลงจนกลายเป็นนักโทษที่ถูกคุมขัง ขุนนางใหญ่ในสภาขุนนางที่เข้ามารับหน้าที่แทนอย่างหลี่ซือเม่อก็ล้วนได้รับการสนับสนุนจากหวังหลิงกวาดตามองไปในราชสำนักล้วนถูกหวังหลิงกวาดล้างจนเป็นเหมือนเม็ดทรายที่กระจัดกระจายอยู่ในถาด ไม่อาจรวมตัวกันได้ ในความเห็นข้าที่บัดนี้เผ่าหัวล่านำกำลังทหารมากดดันชายแดนและราชสำนักปั่นป่วนไว้หลักเกณฑ์ถึงขั้นนี้ได้ หวังหลิงนี่กระมังที่เป็นตัวการใหญ่!"

ผิงอวี่เห็นพี่ชายสามารถวิเคราะห์จุดสำคัญที่ละประเด็นจนเข้าใจได้โดยพูดอธิบายเพียงไม่กี่คำก็รับเงยหน้าขึ้นมอง "พี่ใหญ่ ข้ามีหลายเรื่องอยากหารือกับพี่อย่างเร่งด่วน เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ไม่อาจเขียนเล่าอย่างละเอียดผ่านจดหมาย ต้องมาบอกให้พี่รู้ต่อหน้าเท่านั้น"

แล้วเขาก็เล่าจุดสำคัญในแต่ละเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดการเดินทางครั้งนี้ให้พี่ใหญ่ฟัง เขารู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่เข้าใจสถานการณ์โดยรวม บางคำพูดเพียงเล่าไม่กี่คำก็เข้าใจได้ ไม่จำเป็นต้องอธิบายรายละเอียดแต่อย่างใด

ตอนแรกสีหน้าผิงเฮ่อดูตื่นตกใจ แต่พอฟังจนจบกลับเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด

รจนผิงอวี่เล่าจบ ผิงเฮ่อก็นิ่งเงียบอยู่นานไม่ได้พูดอะไร ก่อนพูดขึ้นอย่างเหลือเชื่อ "มิน่าเล่า หวังหลิงจึงทำเรื่องต่างๆ ได้อย่างแปลกประหลาด

พิสดารนัก ที่แท้เขาก็เป็นชาวเหมิงกู่..."

เขารำพึงกับตนเองอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นนินวหน้าบอกว่า "เจ้าคิดว่าควรจะทำเช่นไรดี อย่าลืมหวังหลังรับใช้ฝ่าบาทมาสิบกว่าปีแล้ว แม้แต่ช่วงที่ฝ่าบาททรงตกต่ำในช่วงที่ยังเป็นรัชทายาทเขาก็ไม่ทอดทิ้งไปที่ใด นับว่าเป็นบุคคลอันดับหนึ่งในใจฝ่าบาท ไม่มีผู้ใดเทียบได้ ต่อให้พวกข้ามีหลักฐานแน่นหนายืนยันได้ว่าเขาเป็นชาวเหมิงกู่ ประการแรก หลักฐานนั้นยากที่จะส่งให้ถึงพระหัตถ์ฝ่าบาท ประการต่อมา ต่อให้ฝ่าบาททอดพระเนตรหลักฐานจริง แต่เนื่องจากฝ่าบาททรงไว้วางพระทัยในตัวหวังหลัง เกินครั้งก็คงจะคิดว่าพวกเรามีเจตนาใส่ร้าย เจ้าคงจำได้ อวี่จึงขุนนางกรมทหารที่ยอมตายเพื่อจะทูลรายงานความจริงเมื่อปีกลาย อุดสำหรับหาหลักฐานการติดสินบนใส่ร้ายบิดเบือนกฎหมายและการให้ร้ายขุนนางดีของหวังหลังมาได้อย่างยากลำบาก ยังไม่ทันได้เข้าไปถึงท้องพระโรงด้านหน้าก็ถูกหวังหลังใส่ความว่าเขาวางแผนจะลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้ ถูกสั่งให้โบยจนตายอยู่นอกท้องพระโรงนั่นเอง"

ผิงอวี่จึงว่า "พี่ใหญ่ หวังหลังไม่เพียงกุมอำนาจในราชสำนักไว้หลายปีที่ผ่านมา ยังฝึกฝนศาสตร์ลึกลับ ถ้าจะเล่นงานเขาย่อมไม่อาจใช้วิธีการปกติได้ นอกจากนี้ข้ายังรู้สึกได้ถึงบัดนี้เขาจะมีอำนาจมาก แต่กลับดูหมกมุ่นอยากจะทำอะไรสักอย่างไม่ถูกต้องถึงเพียงนี้ เก่งกว่าไข่มุกนั้นไม่น่าจะทำได้เพียงปลุกชีพคนตายให้ฟื้นคืนเสียแล้ว มิเช่นนั้นโยเขาต้องสิ้นเปลืองทั้งทรัพย์สินเงินทองและกำลังคนเพื่อมันด้วย ถ้าพวกเราไขปริศนาเกี่ยวกับไข่มุกถ่านเออร์ได้ในเร็ววัน ไม่นานอาจพบจุดอ่อนของหวังหลังก็เป็นได้"

"เจ้าจะบอกว่า..." ผิงเฮ่อครุ่นคิดพลางหันไปมองน้องชาย

ผิงอวี่ลุกขึ้นยืนแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า "ตอนนี้พวกเรา
ต้องทำสองเรื่อง หนึ่งคือต้องคิดหาทางยับยั้งการออกกรีธาทัพด้วยพระองค์เอง
ออกไปให้ได้ก่อน สองคือต้องรีบรวบรวมไข่มุกถ่านเอ๋อร์ที่เหลือให้ครบ
มีเพียงต้องทำทั้งสองเรื่องคู่ขนานกันไปจึงจะสามารถพลิกสถานการณ์ได้"

สองพี่น้องหารื้อกันอยู่ครึ่งคืน ผิงอวี่เห็นว่าตึกมากแล้ว กำลัง
เป็นห่วงว่าจะเกิดเรื่องขึ้นกับทางฟู่หลันหย่า จึงบอกลาเพื่อขอตัวกลับ

ผิงเฮ้อกลับนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เขาหันไปมองน้องชายด้วย
แววตาสับสนแล้วร้องตัวอีกฝ่ายไว้ "เจ้าอย่าเพิ่งรีบกลับเลย เมื่อตอนย่าคำ
บุตรชายของมหาบัณฑิตลุ่มาพบข้า"

เดิมทีผิงอวี่จะลุกขึ้นแล้ว ได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งจิ่ง พอได้สติแววตา
ก็เย็นชาลง รู้ว่าเกินครึ่งลู่จื่อเขียนต้องมาเพราะเรื่องฟู่หลันหย่าแน่ แม้
สีหน้าจะกระอักกระอ่วนอยู่บ้างแต่เขาก็ไม่ได้พูดขึ้นก่อน เพียงรวเงียบๆ
ให้ผิงเฮ้อพูดต่อ

ผิงเฮ้อเห็นน้องสามสะกดอารมณ์ไว้ได้ดีเยี่ยมก็นิ่งเงียบไปอีตใจหนึ่ง
มองดูเขาด้วยสายตาเรียบเฉย แล้วเปลี่ยนไปพูดว่า "ได้ยินว่าบุตรของฟู่ปิง
ไม่เพียงเล่าเรียนหนังสือจนรอบรู้ ยังมีรูปโฉมโนมพรณงดงาม เจ้าคุ้มกันนาง
มาจนถึงจินหลิงคงได้อยู่ร่วมกันไม่น้อย เจ้าว่าที่ข้าพูดมาเป็นเช่นนั้นจริง
หรือไม่"

ผิงอวี่จิบชาเงียบๆ ผ่านไปพักหนึ่งก็หุบตาลง ทำเสียงอึมเป็นเชิง
ยอมรับ

ผิงเฮ้อเห็นน้องชายไม่ได้ปฏิเสธก็รู้สึกตกใจอยู่บ้าง จ้องมองเขา
อยู่พักใหญ่แล้วหรีตาลง จากนั้นพูดต่อด้วยน้ำเสียงหยั่งเชิง "ได้ยิน

ลูจื่อเขียนเล่าว่าเขาเดินทางดั้นด้นมาถึงอวิหนานไกลนับพันหลี่ เดิมทีคิดว่าอยากจะช่วยเหลือคุณหนูฟูให้รอดปลอดภัย กลับถูกเจ้าข้าขัดขวางต่าง ๆ นานาจนแทบไม่ได้พบกับคุณหนูฟูเลย เขาหมดหนทางแล้วจึงมาพูดกับข้า แน่ละ คำพูดของผู้เฒ่าก็เพียงฟังหูไว้หูเท่านั้น ตอนนั้นข้าถามเจ้าว่าที่เขาพูดมานั้นจริงหรือไม่"

ผิงอวีรู้ว่าต่อไปให้ลูจื่อเขียนไม่ได้จึงมาพูดจาใส่ไฟ จะช้าหรือเร็วเขาก็ต้องอธิบายกับคนในครอบครัวอยู่ดี ยามได้ยินคำพูดข้าซากแค้นก็ไม่กระเอยคั้นของลูจื่อเขียน ความกระวนกระวายใจกลายเป็นหายไปไม่น้อย เขาจึงทั้งไม่ปฏิเสธและไม่ชี้แจง เพียงนั่งเงียบเป็นเชิงยอมรับ

ผิงเฮ้อเห็นดังนั้นก็ขมกลืนโทสะแล้วมองดูน้องชายอยู่พักหนึ่งชั่วคราวนี้ขมกลืนไว้ไม่เทศนาอบรมครั้งใหญ่ เพียงเอาของสิ่งหนึ่งยื่นให้ตรงหน้าผิงอวี "นี่เป็นของที่ลูจื่อเขียนวานข้าส่งต่อให้เจ้า เขาบอกว่าเจ้าอาจเข้าใจผิดเรื่องระหว่างเขากับคุณหนูฟู พอเห็นสิ่งนี้แล้วเขาก็ไม่ต้องพูดอะไรมาก เจ้ายอมเข้าใจได้ว่าเหตุใดเขาจึงมุ่งมั่นที่จะช่วยคุณหนูฟูให้ได้"

ผิงอวีเห็นของสิ่งนั้นดูเหมือนเป็นจดหมายบางอย่าง ก็รู้ว่าลูจื่อเขียนต้องไม่มีเจตนาดีแน่ ตอนแรกว่าจะไม่แยแส แต่พอรับมาแล้วยังไม่ทันจะโยนทิ้งไว้ข้างๆ จู่ๆ ก็ได้กลิ่นหอมที่จางมากจนแทบไม่ได้กลิ่น เป็นกลิ่นหอมหวานสะอาดอันอบอุ่น เหมือนกับกลิ่นที่ติดกายฟูหลันหย่าอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

รู้ดีว่าด้วยการคุ้มกันที่แน่นหนาของเขา หลายวันมานี้ลูจื่อเขียนจึงแทบไม่มีโอกาสได้เข้าใกล้ฟูหลันหย่าเลย ดังนั้นของสิ่งนี้จะต้องเป็นของที่ลูจื่อเขียนได้รับมาจากฟูหลันหย่าก่อนหน้านี้

เขารู้สึกเหมือนมีอะไรมาติดขัดอยู่ในลำคอ สายตาจ้องมองจดหมาย รู้สึกเพียงว่าในนั้นราวกับงอกเถาแห่งความกระหายใคร่รู้ออกมาดึงดูดสายตาเขาไว้ อยากจะเบือนหน้าไปไม่มองก็ช่างยากเย็น เนิ่นนานสุดท้ายถึงกับอดรอนหนไม่ไหว คว้าเปิดออกดู ในนั้นกลับเป็นผ้าเช็ดหน้างามประณีตผืนหนึ่ง

พอดคลี่ผ้าออก บนนั้นปักอักษรตัวเล็กเป็นบทกวีไว้หลายบรรทัด

เขากวาดตาอ่านสิบบรรทัดในคราวเดียว รู้สึกว่าแต่ละคำล้วนทิ่มแทงใจ สีนํ้าจึงบูดบึ้ง จ้องมองผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นเนิ่นนาน จู่ๆ ก็โยนมันไว้ข้างๆ ผืนเอ่ยว่า "ลูจื่อเซียนช่างชั่วร้ายนัก เพื่อจะทำลายชื่อเสียงพู่หลันหยาดึงกับใช้วิธีการต่ำช้าเยี่ยงนี้ ช่างน่าขันน่ารังเกียจ!"

81

ผิงเฮ่อเป็นคนสุขุม ได้ยินน้องชายพูดจาเหมือนปกป้องพี่หลันหย่า จุดไต่หยางที่ขมับก็ปูดโปนขึ้นเล็กน้อย กำลังจะพูด จู่ๆ ก็นึกถึงความเป็นไปได้ อีกร้อยจิ้งชะงักไปครู่หนึ่ง ลองหยิ่งเชิงไปก่อน "ลู่อื้อเขียนมุ้งหมายอะไร ข้าไม่สนใจ ขอถามเจ้าเท่านั้น บัดนี้พี่ปิงยังอยู่ในคุกหลวง พอคุณหนูพี่ เดินทางเข้าเมืองหลวงแล้วไม่จำเป็นต้องถูกลงโทษส่งตัวให้ไปกองสังคีต พอคุณหนูพี่ต้องกลายเป็นทาส เจ้าคิดว่าจะจัดการเช่นไรกับนาง หากกลับบ้าน รับเป็นอนุภรรยา? ถึงแม้พี่ปิงจะมีเรื่องหมางใจกับพวกเราจนซีผิงโหว แต่ ก็เคยเป็นขุนนางสำคัญของราชสำนัก วางตัวหยิ่งทะนงเรื่อยมา อีกทั้ง เรื่องในตอนนั้นมิได้เกี่ยวข้องกับคุณหนูพี่เลย ต่อให้เจ้ายังเคียดแค้นพี่ปิง เหตุใดต้องไปหมิ่นเกียรติเขาโดยใช้บุตรของเขาด้วยเล่า"

ผิงอวี่รู้สึกกรุ่นร้อนในใจมากอยู่แล้ว ได้ยินพี่ใหญ่พูดเช่นนั้น ไม่ทันได้ ครุ่นคิดถึงความนัยในคำพูดนั้นให้ดีกว่านี้วนหน้าอย่างประหลาดใจแล้วว่า

"ข้าไม่คิดจะรับนางเป็นอนุภรรยา นางเองยังไม่มีทางไปเป็นอนุภรรยาของผู้ใด"

ผิงเฮ้อประหลาดใจจนถึงกับลืมนพูดต่อ

ผิงอวีเห็นว่าพูดกันถึงขั้นนี้แล้วก็พูดลูกขึ้นยืน แม้จะดูเก๋เขินอยู่บ้าง แต่ก็พูดด้วยท่าทางจริงจังหนักแน่น "พี่ใหญ่ ในการเดินทางครั้งนี้ข้าได้ร่วมทางมากับคุณหนูฟู่จุนรู้จักอุปนิสัยใจคอและความประพฤติของนางเป็นอย่างดี นางเป็นคนเข้มแข็งทั้งยังเข้าอกเข้าใจ เฉลียวฉลาด ข้า..."

ลู่เสียนั้นเบาลง "ทั้งนับถือและชื่นชมนาง ระหว่างเดินทางเข้าเมืองหลวง นางได้รับความอภัยมามากแล้ว พอเข้าเมืองหลวง ข้าไม่อยากให้นางต้องถูกใครต่อใครพากันวิพากษ์วิจารณ์อีก ไม่ว่าจะโค่นหัวหลังสำเร็จหรือไม่ รอให้เข้าเมืองก่อน ข้าจะหาทางคืนฐานะให้นางจะได้แต่นางเข้าสู่ครอบครัวอย่างเปิดเผย"

ผิงเฮ้อจึงตวาดด้วยความโกรธ "เหลวไหล! เรื่องแต่งงานจะมุ่มบ่ามเช่นนี้ได้หรือ เจ้าน่าจะรู้ว่าเรื่องนี้เป็นการทำผิดต่อบิดามารดา ไม่คิดหรือว่าพวกท่านจะรู้สึกอย่างไร!"

ยิ่งพูดก็ยิ่งฉุนเฉียว เขาเอามือไพล่หลังเดินไปมาสองก้าวแล้วหันไปมองผิงอวีด้วยสายตาคมพลาบ "เรื่องในครานั้นเนื่องจากในราชสำนักต่างคนก็ต่างมีจุดยืนของตนเอง ไม่อาจนับได้ว่าใครทำผิดต่อใคร ข้าเองก็ไม่เคยคิดจะแก้แค้นฟู่ปิง แต่เจ้าอย่าลืมนสิ ช่วงสามปีที่เซวียนผู้ทำให้ท่านพ่อต้องบาดเจ็บเรื้อรังที่หัวเข่าทั้งสองข้าง ต้องทนทรมานเพราะการเจ็บป่วย ท่านแม่ก็ถูกลงโทษให้เป็นทาส ต้องทำงานรับใช้คนอื่นทั้งวันทั้งคืน ลองคิดว่าผ่านเหตุการณ์เหล่านี้มา ต่อให้ท่านพ่อท่านแม่เป็น

คนใจกว้างเพียงใด จะให้อยอมรับคุณหนูฟูโดยไม่ตะขิดตะขวงใจเลยเชียรหรือ"

แม้ว่าผิงอวี่จะเตรียมตัวไว้แต่แรกแล้ว แต่พอได้ยินคำพูดนี้ของพี่ชาย ก็เหมือนถูกขัดเข้าที่จุกอย่างจังหมัดหนึ่ง รู้สึกเศร้าหมองอย่างบอกไม่ถูก เน้นนานเขาพยายามสะกดกลั้นความขมขื่นที่พลุ่งพล่านในอกไว้ แล้วพูดขึ้นอย่างยากลำบาก "พี่ใหญ่สั่งสอนได้ถูกต้องแล้ว เรื่องนี้ข้าทำอย่าง ไม่เหมาะสม เข้าเมืองหลวงแล้วข้าจะไปขอขมาท่านพ่อท่านแม่ แต่... ถ้าจะให้ข้าทอดทิ้งคุณหนูฟู ข้าก็ไม่ลง"

ผิงเฮ้อจ้องน้องชายเขม็ง เห็นเขายืนอยู่ต่อหน้าด้วยท่าทางละอายนกใจ ทว่าสายตาและน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว เห็นได้ชัดว่าตัดสินใจแน่วแน่แล้ว

หวนนึกถึงหลายปีที่ผ่านมา แม่น้องชายจะดีอรัน แต่จะทำการใด ล้วนคำนึงถึงจวนซีผิงไหวทุกเรื่อง ไม่เคยบ่มบ่ามทำตามอำเภอใจมาก่อน เลย

มีเพียงครั้งนี้ เพื่อคุณหนูฟูแล้วกลับแสดงท่าทีว่าจะยอมขัดใจ บิดามารดาอย่างโจ่งแจ้ง

คำพูดมาถึงริมฝีปากแล้วกลับถูกท่าทีของน้องชายสกัดกั้นไว้ จนต้องกลืนกลับลงไป อยากจะต่อว่าต่อขานสักหน่อยแต่พอดคิดถึงความยากลำบากของเขาในช่วงหลายปีที่ผ่านมาก็ใจอ่อน

ขณะนี้ยังทำอะไรไม่ได้ ผิงเฮ้อได้แต่เดินไปยืนข้างหน้าต่าง มองออกไป ข้างนอก สีหน้าเป็นกังวล แทบจะเห็นได้ล่วงหน้าเลยว่าหากข่าวนี้แพร่สะพัด ไปในเมืองหลวง จะส่งผลกระทบใหญ่หลวงต่อครอบครัวเซินไรวัง

ต้องรู้ก่อนว่าในบรรดาบุตรชายทั้งสาม มีเพียงน้องชายคนเล็กที่ยัง มิได้กำหนดเรื่องการแต่งงานให้เป็นมั่นเหมาะ เพิ่งไม่นานก่อนหน้านี้เอง

ที่มารดาแอบไปเมียงมองบุตรที่ตระกูลใหญ่หลายตระกูลในเมืองหลวงไว้ให้เขาแล้วอย่างลับๆ และต้องรู้ด้วยว่าน้องชายเพียงแค่ออกเดินทางไปปฏิบัติงานครั้งหนึ่งเท่านั้น แต่พอกลับมาก็จะแต่งบุตรของฟูปิงเป็นภรรยา คิดๆ แล้วก็พอรู้ได้ว่าบิดามารดาจะมีท่าทีต่อเรื่องนี้เช่นไร

แม้ว่าเขาได้เห็นพ้องเรื่องการแก้แค้นฟูปิงโดยเอาไปลงกับฟูหลันหย่า แต่ก็ไม่ได้อยากจะให้ครอบครัวต้องมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเช่นนี้เพราะน้องชายจะแต่งงานกับนาง

ผิงเฮ่ออยากจะลองโน้มน้าวน้องชายสักหลายๆ ประโยค แต่เขารู้ดีว่าแม้น้องชายยังอายุน้อย ทว่ามิใช่คนงู๋วาม การที่ตัดสินใจเช่นนี้จะต้องผ่านการไตร่ตรองมาแล้วอย่างถ้วนถี่ ย่อมไม่มีทางล้มเลิกความคิดนี้ไปเพียงเพราะคำพูดไม่กี่ประโยคของเขา

ถึงตอนนั้นถ้าทั้งบิดาและมารดาไม่ยินยอม น้องชายก็ไม่ยอม ผ่อนปรน สองฝ่ายไม่มีใครยอมใคร จะทำอย่างไรดี

ขณะกำลังลังเลไม่รู้จะวางหมากอย่างไร จู่ๆ ก็นึกถึงสิ่งของที่เมื่อครู่นี้ลู่อือเซียนให้ไว้วานให้เขาส่งถึงมือน้องชายขึ้นมาได้ นึกสงสัยจึงหันไปถามผิงอวี่ "ว่าไปแล้วลู่อือเซียนก็เป็นลูกหลานตระกูลมีชื่อเสียง อุดสาหกรรมทางติดตามคุณหนูฟูมาไกลนับพันลี้ถึงจินหลิงเช่นนี้ คิดแล้วก็น่าจะตั้งเงินทุนทั้งให้ความสำคัญต่อนาง เหตุใดจึงทำเรื่องที่ส่งผลร้ายทำลายชื่อเสียงอันดีงามของคุณหนูฟูเช่นนี้ได้เล่า ข้าไม่ได้อยากจะมองความประพฤติของคุณหนูฟูอย่างไรเหตุผลหรือ แต่เจ้าลองคิดดูก็น่าจะรู้แล้วว่าบัดนี้นางตกที่นั่งลำบาก เพื่อจะเอาตัวรอดคงยากที่จะไม่..."

ผิงอวี่ฉุนโกรธขึ้นมาทันควัน ช่วงขณะนั้นถึงกับอยากจะลงมือสังหาร

ลู่อือเขียนเสียให้รู้แล้วรื้อรอด แต่ยังสะกดเพลิงโทสะไว้อย่างยากเย็นแล้ว
ทำเสียงเยาะ "หากลู่อือเขียนมีคุณธรรมพอจะรอดอ้างได้ โฉนจึงขวยโอกาส
บอกเลิกสัญญาแต่งงานก่อนที่ฟู่ปิงจะถูกจับขังคุก ทั้งยังทอดทิ้งคุณหนูฟู่
อย่างไม่ดีเช่นนี้ คนต่ำช้าตระกูลบัณฑิตยละทิ้งคุณธรรมถึงเพียงนี้หรือ
จะเชื่อถือคำพูดได้ ข้าคุมตัวคุณหนูฟู่ส่งกลับเมืองหลวง นางประพุดิตน
เช่นไรรู้กระจำง้ำที่สุด ตลอดการเดินทางครั้งนี้ต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์
อันยากลำบากเพียงใด นางก็ไม่เคยพูดจาหรือประพุดิตัวอย่างไม่เหมาะสม
สักครั้ง เมื่อก่อนตอนยังอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน นางยังไม่มีทางประพุดิต
นอกลู่ นอกทางเป็นแน่"

เขาหันไปมองผิงเฮ่อแล้วว่า "พี่ใหญ่ ลู่อือเขียนมีเจตนาแอบแฝง
ปากอ้างว่ามาเพื่อช่วยฟู่หลานหยา ใครเลยจะรู้ว่ามาเพื่อเรื่องไข่มุกถ่านออร์
หรือไม่ บัดนี้เพื่อจะหาทางเข้าใกล้ตัวเร่งยาให้จงได้ เขาย่อมต้องทำทุกวิถีทาง
โดยไม่เลือกวิธีการ"

ผิงเฮ่อเห็นท่าที่ผิงอวี่แน่วแน่ว่าไม่อาจสั่นคลอนจุดมุ่งหมายของแดง
กำแพงเหล็กก็หันหลังไปอย่างขุ่นเคือง เดินไปยืนข้างโต๊ะ สักพักก็มองหน้า
ผิงอวี่แล้วพูดอย่างเคื่องๆ "ข้าไม่ได้ซัดคู้ยเรื่องความประพุดิตของนาง
เพียงแต่การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ จึงต้องเลือกเฟ้นอย่างจริงจัง จะทำเป็น
เล่นสนุกไม่ได้ ยิ่งไม่อาจทำตามอารมณ์ เจ้าจงตรองให้ดีว่าจะอธิบายกับ
ท่านพ่อท่านแม่อย่างไร และถ้าพวกท่านไม่ยินยอม เจ้าจะจัดการเช่นไร
กับคุณหนูฟู่"

ผิงอวี่ถึงกับนิ่งอึ้งไปพักหนึ่ง มองดูพี่ชายจากด้านข้าง จากคำพูดนี้
เมื่อไตร่ตรองดูให้ดีจะเห็นได้ว่าอีกฝ่ายยอมผ่อนปรนให้ เขาประหลาดใจอยู่

ครามครันจนต้องถอนหายใจโถ่งอกเบาๆ รู้ดีว่าไม่อาจตั้งต้นให้ได้ตั้งใจในคราวเดียว จึงบอกว่า "พี่ใหญ่ หลายปีมานี้ข้าไม่เคยขอสิ่งใดจากท่านพ่อท่านแม่เลย มีเพียงครั้งนี้นะเท่านั้น ข้าต้องขอภัยด้วยที่ไม่อาจยินยอมได้นอกจากคุณหนูพี่แล้วข้าจะไม่แต่งงานกับใครทั้งสิ้น ถึงตอนนั้นถ้าพวกท่านเสียใจและขุ่นเคืองเพราะเหตุนี้ ข้าก็ยอมให้ลงโทษตามกฎหมายบ้าน ขอเพียงพี่ใหญ่ช่วยพูดให้ข้าต่อหน้าท่านพ่อท่านแม่ด้วย"

"เจ้า!" ผิงเฮ้อหันขวับ ถลึงตาจ้องมองผิงอวี

สองพี่น้องสู้อยู่ด้วยกันอยู่พักใหญ่ เห็นแวตตาน้องชายวาวโรจน์ดุจคบไฟ ในที่สุดผิงเฮ้อก็จำต้องยอมให้ เขาเป็นหน้าหนี่แล้วพูดอย่างเย็นชา "ดีมากมายแล้ว ที่พักทางนั้นไม่สงบเรียบร้อยนัก กว่าเจ้าจะได้ไข่มุกถ่านเออร์ซินี่มาไม่ง่ายเลย เพื่อป้องกันมิให้คนของสำนักบูรพามาก่อวุ่น ทางที่ดีเจ้ารีบกลับไปเสียดีกว่า มีเรื่องอะไรไว้วันหน้าค่อยคุยกัน"

ผิงอวีลอบถอนหายใจจนแทบสังเกตไม่เห็น ขานรับแล้วว่า "เช่นนั้นข้าขอลาไปก่อน"

ตั้งแต่คนรับใช้มาตามตัวผิงอวีไป พี่หลั่นหยาก็พยายามจะคาดเดาว่ามีเรื่องเร่งด่วนอันใดข้างนอกนั้น

กลัวแค่จะมีคนมาก่อเรื่องวุ่นวาย ตอนแรกจึงรู้สึกหวาดหวั่น แต่ผ่านไปสักพักทั้งนอกและในคฤหาสน์ยังสงบเรียบร้อยดี ใจที่หวาดหวั่นจึงค่อยสงบลงได้

ยากนักที่จะมีเวลาพักผ่อนหย่อนใจ นางไม่อาจตัดใจเข้านอนตั้งแต่ตอนนี้ จึงให้แม่นมหลั่นไข้ไล่ตะเกียงขึ้นจนสว่าง พินิจภาพภูมิทัศน์

เมืองจีนหลังที่ผิงอวี่ซื้อมาให้อย่างละเอียด

เนื่องด้วยไม่ได้สัมผัสสภาพเขียนที่มีชีวิตชีวาถึงเพียงนี้นานแล้ว นางจึงเพ่งมองอย่างหลงใหล รู้สึกว่าทุกฉากภาพในนั้นล้วนชวนมอง คนตัวเล็กๆ ตามท้องถนนดูราวกับมีชีวิตขึ้นมาบนหน้ากระดาษ นางเพ่งพินิจอย่างละเอียดลออเข้าไปซ้ำมาด้วยความชื่นชมจนแทบไม่อยากจะอ่าน

แม่นมหลินมาเรียกฟู่หลันหย่าให้เข้านอนหลายรอบ เห็นเพียงคุณหนูเพ่งพินิจอย่างตั้งใจ แทบจะลืมสิ่งทุกสิ่ง หวนคิดได้ว่าตั้งแต่คุณหนูถูกคุมตัวออกเดินทางมาก็ไม่มีโอกาสจะได้สัมผัสสิ่งรื่นรมย์อย่างภาพเขียนหรือบทกวีเลย ยามนี้จึงได้ชื่นชมอย่างเพลิดเพลินถึงเพียงนี้ หลังนางเรียกคุณหนูอยู่สักพักแล้ว จากนั้นก็ไม่เร่งอีก

ดูภาพอยู่ถึงครึ่งคืนฟู่หลันหย่าก็รู้สึกแสบตา ขยี้ตาสักประเดี๋ยวเงยหน้ามองไปยังฟากฟ้าราตรีอันมืดมิดนอกหน้าต่าง เห็นแม่นมหลินเอนหลังบนเตียงหลับไปแล้ว

ดีมากมายหากไม่ยอมนอนร่างกายจะทนไม่ไหว นางไม่กล้าฝืนอีกจึงปลุกแม่นมหลินแล้วเตรียมตัวไปอาบน้ำพักผ่อน

ใครเลยจะรู้ ยังถอดเสื้อผ้าไม่เสร็จ ที่หน้าต่างด้านหลังก็มีเสียงดังขึ้น สองนายบ่าวตกใจจนชะงักไปครู่หนึ่ง รีบสวมเสื้อผ้าไว้ดังเดิมอย่างลนลาน ผลักบานหน้าต่างออกดูก็เห็นผิงอวี่ยืนอยู่ข้างหน้าต่าง ทำท่าเหมือนเพิ่งกลับเข้ามา แต่ที่หน้าแปลกก็คือสีหน้าเขาดูหม่นหมองเครียดคล้ายราวกับท้องฟ้าครึ้มฝนอย่างไรอย่างนั้น

"ใต้เท้าผิง" แม่นมหลินเอ่ยทักน้ำเสียงประหลาดใจ เห็นผิงอวี่ที่อารมณ์ไม่ดียังยืนอยู่จุดเดิมก็ไม่กล้าเดินเข้าไปหาอย่างนุ่มนวล

ฟูหลันหย่าไม่คาดคิดว่าผิงอวี่จะรีบร้อนมาตอดก้นแบบนี้ กำลังจะเรียกเขา ผิงอวี่กลับเดินผ่านนางไป แล้วตรงไปยังหน้าต่าง

เวลานี้แม้แต่ฟูหลันหย่าก็ยังมองออกว่าผิงอวี่อารมณ์ไม่ดีนัก คิดเพียงว่าเขาหงุดหงิดเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นข้างนอกเมื่อครู่นี้ แต่พอเกิดความคิดเช่นนั้นก็รู้สึกได้รางๆ ว่าไม่น่าจะถูกต้อง ตั้งแต่ทั้งสองต่างรู้จักกันแล้ว ต่อให้ผิงอวี่งานยุ่งเพียงใด เมื่อมาพบกันก็ไม่เคยทำสีหน้าเครียดขมในนางเลย

วันนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่

"ได้เท่าผิง" นางเฝ้ามองเขาอย่างครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วเรียกด้วยน้ำเสียงร่าเริง

ผิงอวี่ขานรับ "อืม"

เขาไม่มองนางอีก ปลดดาบชีวิตขุนออกวางไว้ข้างๆ เตรียมตัวเข้านอน ตลอดทางที่เขาบอกตนเองนับครั้งไม่ถ้วนว่าลู่จื่อเขียนพุดจาเหลวไหลทั้งเพ แต่พอหวนนึกถึงผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นในอกเสื้อ เขาก็ไม่อาจมองหน้าฟูหลันหย่าอย่างสงบใจได้

เขาไม่ใช่ว่าไม่รู้เรื่องที่ฟูหลันหย่าเคยหมั่นหมายกับลู่จื่อเขียนมาหลายปี สองตระกูลผูกสัมพันธ์สนิทชิดเชื้อ ฟูเหียนชิงกับลู่จื่อเขียนก็มีได้เป็นเพียงสหายร่วมเรียน หากแต่คบหาเป็นสหายที่สนิทสนม ถึงขั้นเคยร่วมศึกษาตำราค่ายกลของสำนักหนานชิงด้วยกัน

เรื่องต่างๆ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนบอกกล่าวให้เขารับรู้ ชื่อลู่จื่อเขียนนี้จึงไม่มีทางที่จะไม่หลงเหลือรอยประทับใดๆ ในใจฟูหลันหย่า นอกจากนี้หากมิได้เกิดเหตุพลิกผัน ไม่นานปีนี้ฟูหลันหย่าคงได้กลายเป็นภรรยาของ

ลู่อื่นไปแล้วตามเหตุผลที่ว่ามาอย่างมีต้องสงสัย

ด้วยเหตุนี้แม้จะรู้ว่าผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นลู่อื่นอาจทำปลอมขึ้นมา แต่เพียงนึกว่าบทกวีที่ปักไว้บนผ้าอาจเป็นบทกวีที่พู่กันหยามอบให้ลู่อื่น ในใจเขาก็ปั่นป่วนเหมือนมีกระแสคลื่นกระทบ ไม่อาจข่มใจให้สงบลงได้

อันที่จริงระหว่างทางเขาเฝ้าถามตนเองอยู่หลายครั้ง ถ้าพู่กันหยาม เคยมีใจให้ลู่อื่น เขาจะวางตัวอย่างไรดี คิดจนว่ารู้นใจมาตลอดทาง สุดท้ายก็ได้คำตอบว่า...ยอมรับเถอะ อย่างไรเรื่องก็ผ่านมาแล้ว ทว่าคำพูด ของพู่กันก็ยังฝังแน่นในจิตใจราวกับหนามแหลม ทำอย่างไรก็สลัดไม่หลุด

โชติ ถ้าการที่พู่กันหยามปรารถนาจะอยู่กับเขาเป็นเพียงเพราะ จะเอาตัวรอดจากสถานการณ์เฉพาะหน้า แต่ในใจของนางมีบุรุษอื่น ไม่ได้ มีใจให้เขาสักนิด ทุกอย่างเป็นเพียงแผนการเอาตัวรอดชั่วคราวเท่านั้น มีหรือที่เขาจะทนได้

คิดถึงตรงนี้เขาก็หันกลับไปมองนางด้วยแวตาสับสน

นางยืนอยู่ ยามนี้สวมชุดบางเบาสีขาวขุ่นราวกับหมอกควัน ปล่อยมดดำลึบสยาย ดวงตาเป็นประกาย ดูอบอุ่นน่าเอ็นดูประหนึ่ง ดอกมะลิขาว

เขาหลงใหลในรูปโฉมนี้ ไม่ว่านางจะนิ่วหน้าหรือแยมยิ้มล้วนดึงดูด ใจเขาไว้ทุกชั่วขณะ

แต่เขารู้ดี แม้นางจะดูเหมือนอ่อนหวานกิริยางดงาม ทว่าลึกลงไปแล้ว มิได้เป็นคนโอนอ่อนยอมตามผู้ได้ง่ายๆ แม้แต่น้อย

ครั้งแรกที่ได้พบกันนางสังหารพอบ้านใจกับมือ ลงมืออย่าง แนบเนียนไม่ผิดพลาด พอบอกเดินทางยังแอบซ่อนสิ่งของไว้หลายอย่าง

ทั้งที่อยู่ต่อหน้าเขา ยามไปปิดก็ทำได้โดยไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ

หรืออาจบอกได้ว่านางวางแผนไว้อย่างแยบยลทุกฝั้วก้าว นับได้ว่าเป็นจอมไปปิดตัวน้อย แต่ทั้งๆ ที่รู้เขาก็ก้าวลงหลุมลึกนี้มากขึ้นทุกทีอย่างไม่อาจถอนตัว ตราบจนถึงตอนนี้แม้ยากจะฟังความจริงจากใจของนางก็ยังไม่อาจทำได้

ในใจประหนึ่งมีไฟสุ่มรูมร่า กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออก ชั่วครู่ที่เขาไม่อาจทำให้ส่งบลงได้

ขณะที่นางกำลังจ้องมองด้วยสายตาเคลือบแคลง เขาเองก็มองดูนางอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดก็เอ่ยปากพูดกับแม่นมหลินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ข้ามีเรื่องจะถามคุณหนูของเจ้า เจ้าออกไปก่อนสักครู่"

เขาไม่อาจหลอกตนเองและผู้อื่นได้อีก ที่แท้จริงใจต่อเขาหรือเสแสร้งแกล้งทำกันแน่ เขาต้องรู้ในตอนนี้อย่างแน่ชัด

ฟุหลันพยายามอดคืองอวิ ตั้งแต่เข้ามาตัวเขาก็ราวกับแม่กลืนอายุก็ดกัน ผู้คนให้ออกห่างนับพันหลี่ จนแม้แต่นางเองก็ยังลังเลไม่กล้าเดินเข้าไปหาด้วยซ้ำ

นางพอจะรับรู้ได้ว่าเขาอาจกำลังเคืองโกรธนางอย่างไม่รู้สาเหตุ

คิดๆ ดูแล้วก็ไม่ได้ทำอะไรผิด จึงมองดูเขาอย่างมั่นใจในตนเอง แต่ยิ่งนึกสงสัยว่าเขาไม่ได้มีท่าทีคึดมึนรำไรมาหลายวันแล้ว เหตุใดออกไปข้างนอกเพียงคนเดียวจึงทำตัวผิดแปลกไปได้ถึงเพียงนี้

ได้ยินเขาเอ่ยปากขอเช่นนั้น สองนายบ่าวก็นิ่งอึ้งไปทันใด

แม่นมหลินรีบหันไปมองดูฟุหลันหย่า ใจเต้นรัวเหมือนตีกลอง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงยิ้มจืดเจื่อนเอ่ยว่า "ได้เท่าผิง ดึกมากแล้ว..."

พูดยังไม่ทันจบผิงอ๊วกี้หันมามองนาง สายตานั้นเหมือนหุบเขา
เยือกเย็นลึกหมื่นจั่ง ทำให้นึกถึงครานี้ที่ผิงอ๊วกี้ชักดาบชีวซุนขึ้นมาจ่อ
คอนางทันที เขาก็อ่อนยวบ ไม่กล้าท้าทายชีวิตความอดทนของเขาอีก
หันไปมองคุณหนูอย่างเห็นใจแต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไรดี สุดท้ายจึงค่อยๆ
เยื้องย่างออกไป

ฟุ่หลันหยานั้นยิ่งตื่นตกใจ ไม่รู้ว่าผิงอ๊วกี้เกิดคลุ้มคลั่งอะไรขึ้นมา
กลางดึก เห็นแม่นมหลินออกไปแล้วจึงเหลือบมองเขา เอ่ยถามเสียงเศร้า
"ท่านจะทำอะไรหรือ"

82

พอฟูหลันหย่าเอ๋ยปากถาม ผิงอวี้กลับไม่พูด
เนิ่นนานในห้องเงียบกริบจนได้ยินแต่เพียงเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย
เงียบไปนานจนฟูหลันหย่าคิดไปเองว่าผิงอวี้ตั้งใจจะยืนที่มื่อ
อยู่ในห้องเช่นนี้ตลอดทั้งคืนเลยหรือไร

ดึกคืนก่อนคืนแล้ว ให้นี้นานๆ เช่นนี้นางก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน
แต่นางรู้ว่าการที่เธอเปลี่ยนไปจนผิดปกติกะทันหันย่อมต้องมีสาเหตุ
ดังนั้นจึงอดทนรออยู่เงียบๆ ให้เธอเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

ทว่ารออยู่นานราวครึ่งถ้วยชาเธอก็ยังจ้องมองนางหน้านิ่งคิ้วขมวด
เนิ่นนานไม่ยอมพูดจาเสียที

สุดท้ายฟูหลันหย่าก็หมดความอดทน นางมองดูเธออย่างขุ่นเคือง
พลางเดินไปที่ข้างโต๊ะ ตั้งใจว่าจะนั่งลงแล้วค่อยล้าหูรပ်ฟังอย่างตั้งใจ

ไม่คาดคิดว่านางเพิ่งไปถึงข้างกายเธอ จู่ๆ เธอก็ยื่นแขนออกมาขวางไว้

ไม่ให้ผ่านไป

นางตกใจจนสะดุ้งโหยง เงยหน้าขึ้นมองผิงอวี่ พลันรู้สึกว่าคุณนี่
เขาช่างไร้เหตุผลเสียจริง

"ท่านจะทำอะไร"

ผิงอวี่ไม่ยอมรามือ ก้มลงมองนางแล้วว่า "ข้ามีเรื่องจะถามเจ้า"

ฟู่หลันหย่าเหลือบมองเขาคราหนึ่ง เน้นนานค่อยขานรับ รอฟังเขา
พูดต่อ

แต่บรรยากาศยังคงเงียบกริบจนอาจได้ยินแม้แต่เสียงเข็มตกกระทบพื้น
พอผิงอวี่พูดประโยคนั้นแล้วก็ยังนิ่งเงียบ

ราวกับว่าคำนั้นยากจะเอื้อนเอ่ยจนไม่กล้าออกปาก

นางทั้งประหลาดใจทั้งหงุดหงิดอีกหลายส่วน เงยหน้ามองแล้ว
บ่นว่าเขาเบาๆ "ที่แท้ท่านจะถามเรื่องใดกันแน่"

บัดนี้ฟู่หลันหย่าแน่ใจแล้วว่าท่าทางแปลกๆ ของเขาในคืนนี้เป็นเพราะ
ตัวนางอย่างแน่นอน

ผิงอวี่เห็นฟู่หลันหย่าโกรธก็นิ่งหน้าอย่างไม่รู้ตัว เขามีได้จงใจหาความ
ลำบากให้นาง ยังไม่ได้ตั้งใจจะถ่วงเวลา หากพูดตรงๆ ก็คือเขาไม่รู้จริงๆ ว่า
จะออกปากถามอย่างไรดี

เขาอยากจะแน่ใจเรื่องความรู้สึกของนาง แต่ก็กลัวว่าขณะที่ถาม
จะควบคุมอารมณ์โกรธไม่ได้จนทำให้นางต้องเสียใจ

ในช่วงเวลาเช่นนี้เขาถึงกับอยากจะถอดใจด้วยซ้ำ

แต่คำถามนั้นมีต่างจากก้างปลาที่แทงในลำคอเขาอยู่ตลอดเวลา
ไม่ว่าอย่างไรคืนนี้เขาอยากฟังความคิดที่แท้จริงของนางให้ได้

ฟูหลันหยามองดูเขาอย่างหงุดหงิด สามารถเห็นเงาสะท้อนของตนเองได้อย่างชัดเจนในดวงตาดำวาวราวอัญมณีนั่นเลยทีเดียว สีหน้าของเขาบ่งบอกชัดเจนว่าหงุดหงิดและร้อนใจ

นางไม่เข้าใจ ตลอดการเดินทางนี้ไม่ว่าต้องเผชิญสถานการณ์ยากลำบากเพียงใดก็ไม่เคยเห็นเขาดูทนทุกข์เหมือนไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร เช่นนี้มาก่อน เรื่องใดกันแน่ที่ทำให้เขาอยากจะออกปากถามเช่นนั้น

รออยู่นานก็ยังไม่ได้ฟังคำถามที่ว่ามันเสียที่

นางยื่นรอกไม่ไหว คิดจะเดินอ้อมตัวเขาไปนั่งลงที่ตั่ง

แต่เพิ่งก้าวทำออกเดินถึงด้านข้างเขาเท่านั้น กลิ่นที่แสนคุ้นเคย อันเข้มข้นก็โสมมาเข้าจมูกอย่างไม่ทันตั้งตัว

นางถึงกับตะลึงงัน ครุ่นคิดอยู่สักพักก็จำได้ว่ากลิ่นนั้นเป็นกลิ่นเดียวกับเครื่องหอมที่ตนเองใช้บ่อยๆ ที่น่าแปลกก็คือมันโสมมาจากร่างกายเขา

นางประหลาดใจมากจึงหันขวับไปมอง

กลิ่นนี้มีเพียงหนึ่งเดียวไม่ซ้ำใคร เมื่อหลายปีก่อนนางบังเอิญพบตำราปรุงเครื่องหอมเล่มหนึ่งในห้องหนังสือของพี่ชาย จึงปรุงด้วยการเติมส่วนผสมตามชอบเพิ่มเข้าไปอีกหลายกลิ่นโดยใช้ตำรับดั้งเดิมนั้นเป็นฐาน

หลายปีที่ผ่านมาไม่เคยพบเห็นใครใช้เครื่องหอมกลิ่นนี้มาก่อนเลย นอกจากอบร่ำเป็นประจำทุกวันแล้ว นางยังใช้เครื่องหอมนี้ทำก้อนไขสัตว์หอมสำหรับอบาน้ำด้วย

ตอนที่ถูกตรวจยึดทรัพย์ นางกับแม่นมหลินเก็บข้าวของสัมภาระออกเดินทาง จึงได้นำก้อนไขสัตว์หอมหลายก้อนติดตัวมาด้วยโดยห่อหุ้ม

ได้อนุญาตแล้วระหว่างเฝ้าดูพวกนางเก็บสัมภาระ ระหว่างทางนางจึงยังทำอย่างที่เคยชิน อาบน้ำด้วยก้อนไขสัตรีหอมนี้ทุกครั้ง

คิดถึงตรงนั้นนางก็เอียงศีรษะครุ่นคิดด้วยความสงสัยขณะหันไปมองผิงอวี่ ไม่ผิดแน่ กลิ่นหอมแรงหลายส่วน แน่ใจได้ว่าโชยออกมาจากอกเสื้อของเขา

แต่ที่นางยังไม่เข้าใจก็คือดูจากกลิ่นอันเข้มข้นนี้ สิ่งของที่อยู่ในอกเสื้อของผิงอวี่น่าจะใช้เครื่องหอมมากกว่าสิบเท่าจากยามปกติ รวากับว่าคนที่ใช้กลิ่นผู้อื่นจะไม่ได้กลิ่นอย่างไรอย่างนั้น

ถ้านางจำไม่ผิด คราวก่อนตอนที่ต่อสู้รับมือหลินจื่อเจิง นางเคยใช้ผ้าเช็ดหน้าของตนเองเช็ดคราบเลือดให้ผิงอวี่ หลังจากนั้นผิงอวี่ก็ยังไม่คืนผ้าเช็ดหน้ามาให้ นางเองก็ลืมนำต้องทวง

ทว่าต่อให้ผ้าเช็ดหน้ายังติดกลิ่นหอมอยู่ก็ไม่น่าจะยังหอมได้ถึงเพียงนี้ ถึงขั้นที่ว่าตอนนี้แม้จะยืนห่างออกมาหลายก้าวก็ยังได้กลิ่น

เรื่องนี้น่าประหลาดนัก

ผิงอวี่หันมองนางเงิบๆ จากด้านข้าง

ตอนที่นางชะงักก็ก้าวอย่างกะทันหันเมื่อครูนี้นั่งยังทำท่าสุดดมกลิ่นเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ เขาก็รู้ว่าแย่แล้ว

ชั่วประกายหินจุดไฟ เขาก็เข้าใจความนัยลึกลับที่ลู่จื่อเชียนทำเช่นนั้น ที่แท้จุดประสงค์ของลู่จื่อเชียนมิใช่ใช้ผ้าเช็ดหน้านี้ก่อความไว้วางใจที่เขามีต่อฟุหลันหย่า แต่ทำให้แน่ใจว่าเขาจะแสดงท่าทีหึงหวงเพราะเหตุนี้ จากนั้นก็จะทำบางอย่างที่ไม่ฉลาดออกไปจนฟุหลันหย่าต้องผิดหวังและเสียใจ

ไม่ว่าเขากลับมาแล้วจะถามนางเรื่องผ้าเช็ดหน้าหรือไม่ ขอเพียง
เพาะเมล็ดแห่งความเคลือบแคลงไว้ในใจเขาได้ หรือทำให้นางพบเงื่อนงำ
บางอย่าง ลู่จื่อเขียนก็บรรลุเป้าหมายในการสร้างความรำฉานแล้ว

พอเห็นนางนินวหน้าครุ่นคิด คราวนี้เขาจะเดินหน้าหรือถอยหลัง
ก็ล้วนทำไม่ได้แล้ว เหงื่อเย็นเริ่มไหลซึมชุ่มแผ่นหลังทันที

อันที่จริงตั้งแต่ตอนเดินทางกลับมาเขาก็ตัดสินใจแล้วว่าเรื่องที่
ผ่านไปแล้วก็จะปล่อยให้มันผ่านไป ไม่ว่าผ้าผืนนี้จะมีที่มาเช่นไร เขาคิดไว้
แล้วว่าจะไม่เอ่ยถึงมันต่อหน้านางอย่างเด็ดขาด

สิ่งเดียวที่เขาอยากจะทำให้แน่ชัดมีเพียงความรู้สึกนางที่มีต่อเขาเท่านั้น
แต่เพราะมัวคิดมากจึงพลาดพลั้ง ลืมไปว่ากลิ่นหอมที่วานี้ออกจะ
เข้มข้นเกินไปสักหน่อย ในเมื่อกลิ่นนี้สามารถปลุกความอยากรู้อยากเห็น
ของเขาได้ตั้งแต่ครั้งแรก นางเองก็ย่อมต้องได้กลิ่นอย่างชัดเจนแน่นอน

เห็นนางเดินเข้ามาหาสองก้าว แผ่นหลังเขาก็ยิ่งเหงื่อแตกพลั๊กๆ

ตอนนี้ฟู่หลันหยาดูเหมือนจะนี่ก็ออกแล้ว จึงถามเขาด้วยความ
เคลือบแคลงใจ "ท่านซ่อนอะไรไว้หรือ"

จู่ๆ ก็มีกลิ่นหอมอันโดดเด่นนี้ในตัวผิงอวี๋ ย่อมเป็นเรื่องแปลกแน่นอน
นางครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก็นึกถึงตอนยังอยู่ที่เมืองหลวงขึ้นมาได้
ลู่หฺวูวี่น้องสาวของลู่จื่อเขียนเคยมาเล่นที่บ้านของนางบ่อยๆ

พอได้กลิ่นหอมบนเรือนกายของนาง ลู่หฺวูวี่ยังเคยถามว่า
ปรุงเครื่องหอมนี้ขึ้นมาอย่างไร

จำได้ว่าตอนนั้นนางเคยจดตำรับเครื่องหอมมอบให้ลู่หฺวูวี่ไป ยังเคย
มอบตำราโบราณของราชวงศ์ก่อนเล่มนั้นให้ลู่หฺวูวี่ยืมกลับไปอ่านอีกด้วย

ถ้าในโลกนี้จะมีใครที่ปรุงเครื่องหอมที่ว่านี้ออกมาได้ นอกจาก
คนสกุลลู่อ้อมไม่มีผู้ใดทำได้อีก

ทว่าในสกุลลู่อ้อมนอกจากลู่อ้อมเขียนแล้ว ในตอนนี้ก็ไม่มีใครที่อยู่ใน
เจียงหนานใช้เครื่องหอมดำรับนี้ทำสิ่งที่มีกลิ่นหอมเข้มข้นได้ถึงเพียงนี้แน่
ไม่ว่ากลิ่นนี้มาอยู่กับตัวผิงอวี่ได้อย่างไร

เรื่องนี้เล่าประหลาดจริงๆ นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นมองเขา
กลับเห็นผิงอวี่กำลังจ้องมองมาด้วยสีหน้าคล้ายแก้กระดากอยู่บ้าง

เขาได้ยินคำถามของนางชัดเจนแต่กลับเฉยๆ ไม่ตอบ เห็นนาง
เงยหน้าขึ้นมองก็เบือนหน้าหนี เพียงพูดเรียบๆ ว่า "ตึกแล้ว พักผ่อนเถอะ"

ฟู่หลันหย่าจึงยิ่งแปลกใจ เห็นเขาหันหลังกลับจะเดินหนีก็ยกเท้าขึ้น
หมายก้าวไปตามสัญชาตญาณ ไม่คิดว่าจะก้าวพลาดไปเหยียบชายกระโปรง
ของตนเองจนถลาไปข้างหน้า

ผิงอวี่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวที่ด้านหลังก็รีบหันกลับไปประคองไว้
ฟู่หลันหย่าจึงทรุดฮวบลงมากองในอ้อมกอดของเขา

ฟู่หลันหย่ารู้สึกว่ามีกลิ่นหอมแรงโชยเข้าจมูก จึงเงยหน้าขึ้นมอง
อย่างตื่นๆ เหลือบเห็นมุมผ้าของสิ่งนั้นโผล่ออกมานอกอกเสื้อของเขา

นางตะลึงงัน ไม่สนใจความเก๋เขินอีกแล้ว รีบโผล่เข้าไปสู่อ้อมอกเขา
อย่างแนบเนียน คิดจะแอบจยเอาสิ่งนั้นออกมาเสียบๆ แต่ผิงอวี่เคลื่อนไหว
ว่องไวดุจสายฟ้า ไม่รอให้มือของนางเข้ามาใกล้ก็ยึดของสิ่งนั้นกลับเข้าไปใน
อกเสื้อเรียบร้อยแล้ว

นางเก๋เขินนัก พอทรงตัวในอ้อมอกเขาได้แล้วก็รีบถอยห่างออกมา
ก้าวหนึ่ง เว้นระยะห่างจากตัวเขา

ไม่ช้าก็รู้สึกหงุดหงิดจนต้องกัดริมฝีปาก เงยหน้ามองเขาแล้วถามว่า "ท่านซ่อนสิ่งใดไว้ในอกเสื้อกันแน่"

เห็นผิงอวี๋ไม่ยอมตอบ นางก็นิ้วหน้าพูดต่อ "กลิ่นหอมที่ติดของสิ่งนั้น ข้าทำขึ้นเองกับมือ หลายปีมานี้ นอกจากพี่ชายของข้ากับคนรู้จักที่ได้ไปมาหาสู่ใกล้ชิดผู้หนึ่งก็ไม่มีผู้ใดล่วงรู้วิธีปรุงเครื่องหอมกลิ่นนี้อีก เหตุใดท่านจึงซ่อนสิ่งของนั้นไว้กับตัว"

สีหน้าผิงอวี๋แปรเปลี่ยนฉับพลันจนยากจะคาดเดา รู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก ถ้าไม่ใช่กลิ่นนางจะคิดฟุ้งซ่านไปกันใหญ่ เขาคงจะวิ่งหนีไปแล้ว

พอถูกนางไล่ต้อน เขาก็ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ คิดหาทางอยู่สักพัก สายตาก็แว่วแน่ขึ้น ในเมื่อจุดประสงค์ของลู่อี่เขียนก็คือให้เขากับนางเคลือบแคลงใจต่อกัน เขาก็ยังไม่อยากให้ลู่อี่เขียนสมหวัง เรื่องมาถึงบัดนี้แล้ว วิธีที่ดีที่สุดก็คือบอกไปตามตรง

คำตอบที่เขาอยากฟังจากนางก็ต้องอาศัยเรื่องนี้ เช่นนั้นก็เปิดเผยให้หมดเปลือกไปเลยต่อหน้านางก็แล้วกัน

พอคิดได้เช่นนี้ เขาจึงเลื้อยอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงหยิบผ้าผืนนั้นออกมาจากอกเสื้อ มองดูนางด้วยแววตาสับสน "เมื่อตอนย่ำค่ำ ลู่อี่เขียนไปหาพี่ชายของข้าที่จวนผู้บัญชาการทัพแล้ววานให้พี่ชายส่งสิ่งนี้มาถึงข้า"

สายตาผู้หญิงหันมาทอดมองของที่อยู่ในมือผิงอวี๋ พอเห็นชัดเจนว่าเป็นผ้าเช็ดหน้าดวงตาก็เบิกกว้าง นางรีบหยิบไปดูอย่างละเอียด

ไม่ผิดแน่ บทกวีที่ปักบนผืนผ้าก็คือบทกวีที่เมื่อก่อนนางเคยท่องยามว่างตอนที่ยังอยู่ที่จวนในเมืองหลวง

ในความทรงจำ ผ้าผืนนี้หายไปนานแล้ว เหตุใดหลายปีให้หลัง

จึงมาอยู่กับผิงอวีได้

ไม่สิ เมื่อครู่นี้เขาเพิ่งบอกว่าผ้าผืนนี้ลู่อี๋เขียนส่งต่อมาถึงมือเขา หรือว่าตอนนั้นลู่อี๋เขียนหีบผ้าผืนนี้ไป

นางจ้องมองผ้าผืนนี้เขม็ง สีหน้าบูดบึ้งขึ้นมาทันใด สักพักก็พูดด้วย น้ำเสียงทั้งตกใจทั้งโกรธเกรี้ยว "ลู่อี๋เขียนบอกว่าข้ามอบผ้าผืนนี้ให้เขา กระมัง!"

ผิงอวีรู้สึกผิดอย่างมาก ไม่รอให้นางพูดจบก็รีบแก้ต่าง "คำพูดของ ลู่อี๋เขียนสำหรับข้าแล้วเป็นแค่ผายลม ข้าแค่..."

ฟู่หลันหยากลับมองทุกอย่างเข้าใจทะลุปรุโปร่งแล้ว ชั่วพริบตา รู้สึกทั้งอับอายทั้งหงุดหงิด เงยหน้ามองผิงอวีอย่างไม่อยากจะเชื่อแล้ว เค่นถาม "ถ้าเช่นนั้นเรื่องที่ท่านอยากจะถามข้าในคืนนี้คือเรื่องใด"

คิดเชื่อมโยงไปถึงท่าทีของผิงอวีในคืนนี้แล้วก็ยังแน่ใจ นาง ยืนประจันหน้ามองเขาอยู่สักครู่แล้วพูดอย่างผิดหวัง "หรือว่าได้เท่าผิง บักใจเชื่อว่าข้าเป็นคนโลเล จึงคิดจะมาเค้นสอบข้าให้ได้ในคืนนี้?"

ผิงอวีเห็นชอบตานางแดงระเรื่อก็รู้สึกปวดใจ ชั่วพริบตานั้น แววมกระอักกระอ่วนก็วาบขึ้นในดวงตา เขากัดฟันเอ่ยว่า "เจ้าพูดเหลวไหล อันใดนี้ ข้าไม่ได้เคลือบแคลงเจ้าเสียหน่อย"

ฟู่หลันหยากลับชูผ้าผืนนั้นขึ้นมา หัวเราะหยัน "ในเมื่อไม่ได้ เคลือบแคลง เหตุใดจึงไม่ทิ้งผ้าผืนนี้ไปเล่า ยังจะเก็บซ่อนไว้ในอกเสื้ออีก"

ไม่รอให้ผิงอวีตอบก็เหลือบมองบทวิบนผ้าผืนนั้นอีกครั้ง นางอ่าน อย่างชัดถ้อยชัดคำ "นอกเรือนเคลื่อนคล้อยตะวันตก คลีม่านพรางตา พลันเห็นแสง หิ่งห้อยนับร้อยอวดลำแสง ตกตึกสิ้นแรงค่อยหรี่ไฟ

ราตรีนานเนิ่นเกินขมตา ปะชุนเสื้อผ้าหาหลับไม่ ให้นอนคำนึงถึงพี่ชาย
ห่อเหี่ยวเดียวดายใจระทม"

นางโกรจจัดจนแค้นหัวเราะออกมา "ใช้สิ คิดว่าได้ทำผิดได้อ่านกลอน
ยั่วเย้าน่าละอายบนผ้าผืนนี้แล้วคงรู้สึกไม่สบายใจ สงสัยว่าข้าอาจเขียน
กลอนบทนี้มอบให้คนสารเลวเช่นผู้...แต่ได้ทำผิดคงไม่รู้ บิดาข้าเลี้ยงดูข้ามา
อย่างบุรุษตั้งแต่ยังเล็ก ข้าขอบก็ให้เล่าเรียนหนังสือพร้อมๆ กับพี่ชาย
สิบปีมานี้ไม่ว่าศาสตร์ทั้งหก* ปรียญร้อยลำนัก ตำราพิชัยสงคราม
ศาสตร์แห่งการทำนาย รวมทั้งลำน้าและบทกวี ข้าล้วนอ่านผ่านตามาแล้ว
ทั้งสิ้น ในบรรดาคัมภีร์เหล่านั้นย่อมไม่ขาดบทกวีที่ไม่นับว่าสูงค่าอันใด
ตอนที่ยังอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ข้าเคยคัดลอกบทกวีอันไพเราะไว้มากมาย
นับประสาอะไรกับแค่บทกวีบนผ้าผืนนี้"

น้ำเสียงของนางดุขึ้นทุกที พอพูดจบก็เดินคืบเข้าไปใกล้เขาหลายก้าว
ยิ้มหยันเอ่ยว่า "อีกอย่าง ข้าจะบอกให้ได้ทำผิดรู้ก็ได้ ในบรรดาสรรพวิชา
ที่เล่าเรียนมา มีเพียง 'คำสอนสตรี' กับ 'จรรยาสตรี' ที่ข้ายังไม่ได้อ่าน
มิเช่นนั้นครั้งแรกที่ได้ทำผิดค้นตัว ข้าคงอับอายจนต้องแขวนคอตาย
ไปแล้ว..."

พูดยังไม่ทันจบ เรื่องราวในวันนั้นก็ประดังขึ้นมาในใจ นางทั้งน้อยใจ
ทั้งกรุ่นโกรธจนแทบจะหลั่งน้ำตา แต่ก็รีบเบือนหน้าหนีไปทันทีด้วย
ไม่อยากให้ผิงอู้เห็นนางเสียกิริยา คิดจะเดินเลี้ยวออกไปอีกด้าน

ผิงอู้เห็นนางหลั่งน้ำตาก็รู้สึกเสียใจขึ้นมาทันที ยื่นมือไปขวางนางไว้
แล้วทอดมองด้วยแววตาหม่นหมอง "เรื่องวันนี้ข้าผิดเอง ข้ายอมให้เจ้า

* ศาสตร์ทั้งหก ได้แก่ ประเพณีมารยาท การดนตรี วิชายิงธนู ทักษะขี่ม้า งานอักษร และการคำนวณ

ลงโทษแต่โดยดี ขอเพียงเจ้าหายโกรธเป็นพอ ส่วนเรื่องลู่อือเขียน ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เจ้าต้องเสียใจ ต้องโทษที่ข้าหึงหวงจนละอะเลือนแต่ว่า..."

เขาชะงักไปครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้นอย่างยากเย็น "ข้าคิดเช่นไรกับเจ้า เจ้าก็รู้ชัดแจ้งแล้ว เรื่องมาถึงวันนี้ ข้าเพียงอยากถามให้มันใจว่าสำหรับเจ้าแล้ว ที่แท้ข้า..."

พู่หลันหย่าได้ยินน้ำเสียงเขาแทบแข็ง หัวใจก็สั่นไหว นางทอดมองเขาน้ำตาเอ่อคลอ

ที่ผ่านมานางแทบไม่เคยหลั่งน้ำตาต่อหน้าผู้ใด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเขากลับไม่อาจสะกดอารมณ์ได้ครั้งแล้วครั้งเล่า

ระหว่างเดินทางกลับเข้าเมืองหลวงประสบเหตุพลิกผันมากมายไม่รู้ตั้งเท่าใด หากไม่มีเขาคอยปกป้องคุ้มครอง มีหรือนางจะอยู่รอดปลอดภัยมาได้จนถึงตอนนี้ ไม่แน...อาจตกอยู่ในกำมือของพวกหัวหลังไปแล้วต่อให้รักษาชีวิตไว้ได้ เกินครึ่งก็คงเหมือนตายทั้งเป็น

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่นอกจากนางจะไว้วางใจเขาแล้ว ยังมีความห่วงใยกับความนับถือขึ้นชมอย่างบอกไม่ถูก

เดิมทีนางคิดว่าผ่านเหตุการณ์มามากมายด้วยกันถึงเพียงนี้ ต่างฝ่ายต่างน่าจะเข้าใจกันและกันอย่างแจ่มแจ้ง ไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความอีก

ใครเลยจะรู้ เขายังคลางแคลงใจต่อนางอยู่

พอได้ยินเช่นนี้พู่หลันหย่าก็ทั้งแปลกใจทั้งน้อยใจ น้ำตาไหลลงมาอย่างไม่อาจสะกดกลั้นราวกับสรว้อยมุขขาดสะบั้น จ้องมองเขาอย่างกรุ่นโกรธ พูดปนสะอื้น "ท่านคิดว่าข้าอยู่ร่วมกับท่านเพื่อเหตุผลใดกัน

หรือว่าในใจท่าน ข้าเป็นคนจำพวกหน้าไม่อาย ยอมทำทุกสิ่งโดยไม่สนใจวิธีการ"

ทุกซอกมุมในใจเขาพลันกระจ่างแจ้ง ประหนึ่งลำแสงที่วาบผ่านปากฟ้ายามราตรี

เหมือนมีคนมาตบหน้าขนาดใหญ่ สีหน้าเขาประเดี๋ยวมองคล้ำ ประเดี๋ยวก็กาง รู้สึกย่ำแย่อย่างบอกไม่ถูก เห็นนางจะเดินหนีก็รู้สึกผิด รีบดึงนางเข้ามาในอ้อมกอด ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว ปากพรั่นพูดอย่างร้อนใจ "ข้าขอโทษ"

เขาไม่ทันจะได้โอบกอดนางให้แนบแน่น นางก็พยายามดิ้นหนี ซุกซลักอยู่ในอ้อมอก

ลมหายใจของนางเข้าออกหนักหน่วง ดิ้นหนีรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเป็น มาก่อน เห็นได้ชัดว่านอกจากไม่พอใจแล้วยังโกรธมากอีกด้วย

เขาปล่อยให้นางทิ้งผลึกทั้งดืออยู่เฉยๆ ด้วยความรู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก หวนนึกถึงตอนนั้นที่ได้พบกัน ต่อให้ต้องเผชิญสถานการณ์สุดเลื่อง นางก็ไม่เคยเสียกิริยาเฉกเช่นในตอนนี เห็นได้ชัดว่าเพราะความคลางแคลงใจของเขาเมื่อครู่ทำให้นางต้องเสียใจอย่างหนัก จะโทษก็ต้องโทษที่เขาชั่วแต่คำนี้เรื่องใครจะได้ใครจะเสียมากเกินไป ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ตั้งข้อสงสัยกับความจริงจังของนางอย่างไรเหตุผล

สถานการณ์บ้านปลายเกินจะควบคุม อารมณ์หลากหลายที่ฟุ้งล้นยากดขี่มาตลอดการเดินทางระเบิดออกมาทั้งหมดเพราะเรื่องนี้ เขาได้แต่หน้าถอดสี กัดฟันพลางยืนนิ่งอยู่กับที่ เจ็บแสบในใจราวกับมีไฟสุ่มทรวงปล่อยให้นางระบายโทสะออกมาโดยไม่ได้อตอบสักคำ

อาจเพราะหมดแรง นางดันอยู่ลึกพักก็หยุดอย่างจับพลัน
 ผิงอวีคิดว่านางคงหายโกรธแล้วก็นึกยินดี ก้มลงใช้สองมือประคอง
 ใบหน้านางไว้ ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงขณะกล่าวรับผิด "ข้าผิดไปแล้ว"

นางเอาแต่นิ่งเงียบ กลั้นใจพลางจ้องมองเขาตาไม่กะพริบ ดวงตา
 ดำขลับคู่นั้นราวกับเปลวไฟอันเจิดจ้า ส่องทะลุเข้าไปถึงก้นบึ้งหัวใจเขา

เขาสบตานางอยู่ครู่หนึ่ง หัวใจทั้งดวงราวกับถูกสายตาคู่นั้นเผาผลาญ
 จนทะลุเป็นโพรง ช่วงขณะหนึ่งในใจรู้สึกวูบโหวงอย่างน่ากลัว

หลังมองดูนางอยู่พักใหญ่ ผิงอวีหวนนึกขึ้นได้ว่าตลอดมานางเป็น
 คนเข้มแข็งหนักแน่น นอกจากความรู้สึกลึกซึ้งและโทษตนเองที่มีอยู่เดิม
 ยามนี้ยังรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจับพลัน กลัวว่านับแต่นี้ไปนางจะเย็นชา
 ต่อเขา ไม่สนใจเขาอีก

พอคิดถึงตรงนี้ผิงอวีก็หวาดหวั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ความคิด
 ในหัวเหมือนแข่งค้ำไปทั้งสิ้น นอกจากคอยเช็ดน้ำตาให้นางเงียบๆ แล้ว
 ก็นึกวิธีปลอบประโลมใจอื่นๆ ไม่ออกเลยสักนิด

น้ำตาของนางไหลพร่างพรูลงอาบแก้มจนเช็ดเท่าใดก็ไม่รู้จักหมด
 น้ำตาที่ไหลประอะนิ้วมือของเขาร้อนผ่าว ช่างชวนให้ปวดร้าวเหมือนหัวใจ
 กำลังถูกบีบ

ยิ่งเช็ด น้ำตาของนางก็ยิ่งไหลพราก

ความกรุ่นโกรธและผิดหวังในแววตาของนางมิได้ลดน้อยถอยลงเลย

พอมือเขาแตะถูกริมฝีปากของนางอย่างไม่ได้ตั้งใจ จู่ๆ ดวงตา
 ของนางก็วาวโรจน์ อ้าปากกัดนิ้วมือเขาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

ความเจ็บปวดแล่นจากนิ้วมือถึงหัวใจในฉับพลันจนเขาต้องนินหน้า

แต่เพียงไม่นานเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็เสียบกริบราวกับเป็นใบไม้คิดจะหลบหลีก ได้แต่จ้องมองพลางปล่อยให้นางกัด

ข้อนิ้วมืองูเริ่มเจ็บมากขึ้นทุกที พูลันหยายประหนึ่งหาที่ระบายความโกรธได้แล้ว เรียกได้ว่ากัดจนสุดแรงเลยทีเดียว

นอกจากความเจ็บปวดภายนอกแล้ว มึงอวยยังถึงกับได้ยินเสียงขบข้อนิ้วดังกรูมตลอดไรฟันของนางออกมาด้วย

แต่...ถ้าทำเช่นนี้แล้วช่วยให้นางหายโกรธได้ ถึงจะถูกกัดจนนิ้วขาดก็ไม่เป็นไร

"ขอโทษด้วย" เขาพูดซ้ำอีกหน น้ำเสียงขมขื่น "ข้าไม่ควรจิตใจสงสัยเจ้าตัวข้าเองก็แค่ต้องการคำพูดจากใจจริงของเจ้าเพียงประโยคเดียวเท่านั้น"

นางตะลึงงัน ฟันที่กัดอยู่จึงคลายออก แต่หลังจากนั้นกลับยิ่งกัดแรงขึ้น เขาหลับตาลงอย่างยอมจำนน พอคิดว่านางคงจะกัดจนนิ้วขาดเป็นแน่ ทว่าจู่ๆ นางกลับเลิกกัดทันทีทันใด

ที่เหนือความคาดหมายก็คือนิ้วมือเขามีเพียงรอยบวมช้ำกับแผลเลือดขีดเล็กน้อยเท่านั้น เห็นได้ว่านางระบายความคับแค้นใจจนพอแล้ว สุดท้ายจึงไม่อาจฝืนกัดเขาต่อไปได้อีก

นางหอบฮักๆ พลางถลึงตาจ้องมอง "ได้ให้มึง เดิมทีในใจท่านก็มองข้าเป็นพวกไร้หัวใจอยู่แล้ว ไฉนต้องลำบากมาถามความในใจข้าโดยไม่จำเป็นด้วย"

เขารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกดทับที่หน้าอก อ้าปากแต่ไร้เสียงพูดอะไรไม่ออก

พอพูดกันถึงตรงนี้ ทั้งสองก็หมดคำพูด

นางก็เหมือนกับเขา เปิดเผยตรงไปตรงมา ในเมื่อมอบน้ำใจจริงแท้ ให้ไปแล้วยอมไม่อาจยินยอมให้อีกฝ่ายแสดงความคลงแคลงใจแม้แต่หน่อย

นอกจากเสียงหอบเบาๆ ของนางแล้วในห้องก็ไม่มีเสียงความ เคลื่อนไหวอื่นใดอีก บรรยากาศเงียบงันหม่นหมองจนเหน็บหนาวสะท้าน ถึงหัวใจ

เนิ่นนานความรู้สึกหวั่นกลัวว่าจะต้องสูญเสียก็เข้าเกาะกุมจิตใจ ของเขา ลูกกระเดือกขยับขึ้นๆ ลงๆ ไม่เคยรู้สึกอยากจะเผลอเข้าไปหานาง มากเท่าเวลานี้มาก่อน

เมื่อไม่มีทางออกอื่น เขาก็จำต้องคว้าตัวนางมากอดไว้แน่นอีกครั้ง แล้วก้มหน้าลงหาริมฝีปากของนาง

แต่เขาเพิ่งแตะกลีบปากของนางก็รู้สึกเจ็บแปลบแล้ว เทียบกับ ตอนที่ถูกกัดนิ้วเมื่อครู่ ยามนี้นางขบกัดแรงยิ่งกว่าเป็นหมื่นส่วน!

ความคิดฝันเฟื่องที่มีล้นนอกพละนคลาย เขารีบปล่อยตัวนางแล้ว ถอยออกห่างสองก้าว ยกมือขึ้นแตะริมฝีปากด้วยท่าทางยำแย้ โชคยังดี ที่ครั้งนี้ไม่ถูกกัดจนปากแตก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขาคลายกอดนางได้ทัน หรือนางฉุนโกรธเกินไปจึงกัดพลาดกันแน่

พู่หั่นหยาดหอบฮักๆ ขณะจ้องมองเขา นางเคียดแค้นเดือดดาล ไปหมด รู้สึกว่าเขาทำตัวน่ารังเกียจนัก เมื่อครู่นี้ที่กัดไปยังไม่หนำใจ น่าจะกัดอีกหลายๆ หนให้หายแค้น

ผิงอวีู้ตัวว่าทำผิดที่ไปส่งสยนางอย่างไรเหตุผล ต่อมายังลวงเกิน อย่างบุ่มบ่าม จึงไม่อาจเผชิญหน้านางได้อีก มองดูอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงหันหลัง ออกจากห้องไป

ฟูหลันหยานิ่งอิงไปอีตี่ใจหนึ่ง มองตามเขาไปด้วยความรู้สึก
ที่หม่นหมองลงทุกที

พอเขาหันหลังจากไปแล้วนางก็หันกลับมา เดินไปที่หน้าต่างอย่าง
ไม่ลังเลสักนิด

สีหน้าของนางเด็ดเดี่ยว น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว มีแต่ตัวนางเองที่รู้ว่า
หัวใจดวงนี้บอบช้ำราวกับถูกบีบแน่นจนตายคามือ

ทุกลมหายใจที่สุดเข้าได้นำพาความเจ็บปวดเข้าสู่กลางอก แต่
ระหว่างการเดินทางครั้งนี้นางคุ้นชินที่จะกลักรื้อฟื้นความเจ็บปวดและ
น้ำตาให้ไหลกลับเข้าไปแล้ว แม้เจ็บปวดรวดร้าวอย่างหนัก ขอเพียงรอให้
ความรู้สึกนี้ผ่านพ้น นางยอมไม่เป็นอะไร

ฟูหลันหยาดี้น้ำขมิ้นขณะเดินไปที่หน้าต่าง

ใครเลยจะรู้ ผิงอวี่เพิ่งออกไปได้สองก้าวก็ชะงักก็ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม
สักพักก็หันขวับกลับมา สาวเท้าอาดๆ มาอยู่ต่อหน้านาง ไม่สนใจที่นาง
ตื่นสับสน โอบประคองนางไว้แนบอก ก้มลงมองดูพลงพุดด้วยน้ำเสียง
แหบเครือ "หลังจากเข้าเมืองหลวง ข้าจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย
ฟูหลันหยา เจ้าอยากจะทำางานเป็นภรรยาของข้าหรือไม่"

ฟูหลันหยาประหลาดใจจนลิ้มด้นไปทันใด นางสบตาเขาอย่าง
ตะลึงงันไปชั่วขณะ ดวงตาของเขาเจิดจ้าผิดแผกไปจากเวลาปกติ ดูวาววับ
จับตา สีหน้าก็จริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

น้ำตาของนางไหลลงมาอย่างไม่ทันตั้งตัว แต่คราวนี้กลับไหลพราก
กว่าตอนก่อนหน้านี้เสียอีก

หัวใจผิงอวี่ราวกับถูกก้อนทุบกระหน่ำ แม้แต่จะหายใจก็ต้องระวัง

เขาก็้มลงมองนางแล้วพูดซ้ำอีกหนอย่างขัดถ้อยขัดคำ "ฟุหลันหยา ข้ารักเจ้ามานานแล้ว เจ้าอยากจะแต่งงานเป็นภรรยาของข้าหรือไม่"

ฟุหลันหยารู้สึกเหมือนมีก้อนสะอื้นมาจุกในลำคอ อยากจะมองหน้าเขาให้ชัดๆ อีกสักครั้ง แต่น้ำตาที่ไหลบดบังสายตาของนางไว้จนพราเลือนทำอะไรก็เห็นไม่ชัด

ทว่าความหนักแน่นและมั่นคงของเขาส่งผ่านมาทางฝ่ามืออุ่นที่ทาบบนข้างแก้ม ประทับแน่นลงสู่หัวใจของนาง

ความโกรธแค้นเหือดหายไปดุจสายน้ำ ชั่วพริบตาความรู้สึกหลากหลายก็ประดังในอก นางสะอื้นให้ขณะมองดูเขา เน้นนานหลังจากนั้นจึงค่อยออกปากอย่างลึกลับ "ท่าน..."

เขาจ้องมองดวงตาของนางที่ยิ่งใสกระจ่างหลังถูกชำระล้างด้วยน้ำตาแล้วรู้สึกปวดร้าวใจอย่างบอกไม่ถูก จึงถอนหายใจเบาๆ ก่อนก้มลงประทับจูบที่ริมฝีปากนั้น

ชั่วขณะที่จุ่มพิตในอกเขาก็พลันว่างโหวง จากนั้นหลับตาลงอย่างไม่อาจห้ามใจ

น้ำตาของนางเค็มปะแล่ม เจือด้วยรสฝาดเผื่อนอยู่หลายส่วน เจกเช่นหัวใจของเขาในยามนี้

ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ สัมผัสได้ถึงความหวานล้ำปานน้ำผึ้งของนาง ลมหายใจจึงหนักหน่วงขึ้น

สัมผัสอันร้อนแรงทำให้นางสั่นเลือนทุกสิ่งอย่าง ร่างสั่นสะท้านน้อยๆ โดยไม่อาจควบคุม นึกอยากจะกระซิบต่อว่าอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่สุดท้ายนางก็เพียงแค่นั่งหลับตาลงแล้วปล่อยให้หยดน้ำตาดุจอัญมณีสูงค่าที่เกาะอยู่

บนขนตาไหลร่วงลงมาสองข้างแก้ม

เขารับรู้ได้ว่านางเหมือนจะเลิกปฏิเสธและดินहींก็รู้สึกราวกับมีไฟ
พลุ่งพล่านในกาย ไม่อาจควบคุมตนเองได้อีกจึงยิ่งรุกคืบ ล้วงล้ำเข้าไปใน
ปาก เกี้ยวกระหวัดพันพันกับลิ้นของนางไว้ ปรารถนาจะสำรวจเสาะหาไป
ทุกซอกทุกมุม

83

ผู้หญิงคนหนึ่งถูกกอดกระชับแนบอกผิงอวี๋ รองรับความกระหายหา
ของเขา

ลมหายใจของเขาอ่อนแผ่ว วงแขนที่โอบรัดแข็งแรงทรงพลังยิ่ง
ทั่วร่างราวกับแผ่กลิ่นอายรุกล้ำที่ไม่คุ้นเคยออกมา พาให้หัวใจของนาง
ปั่นป่วนไปด้วย

ตอนแรกเขายังเผลอจะงุนงง แต่พอลองหยั่งเชิงอย่างมุ่งมั่นแล้วก็
ราวกับพบหนทางในที่สุด ค่อยๆ เริ่มรุกล้ำริมฝีปากและลิ้นอ่อนนุ่มของนาง
อย่างช้าๆ จนจนผลิตเพลิน

ผู้หญิงคนหนึ่งถูกเขาล้วงล้ำอย่างไม่อาจทำอะไรได้ จะดิ้นก็ดิ้นไม่หลุด
ขณะที่จำต้องปล่อยให้เขาจุ่มพิชิตดูดดื่มราวกับลิ้มรสน้ำผึ้งหวานล้ำ ตนเอง
ก็หาหนทางหายใจให้สะดวก จะได้ไม่เป็นลมเพราะขาดอากาศไปเสียก่อน
อันที่จริงแม้ในใจนางยังอยากจะทำอะไร แต่ก็ต้องยอมรับว่า

ขณะแนบชิดกันจนแทบจะหายใจไม่ออกนั้น ความเก๋อชินของนางก็พลัน
ถอยห่างออกไปไกลแสนไกล

ยามเขาลึกล้ำกำซาบ นางก็ยิ่งหวั่นไหวมากขึ้นเรื่อย ๆ

ผิงอวีรับรู้ได้ถึงความเคลิบเคลิ้มของนางที่ทั้งรักทั้งยินดี ยิ่งจุ่มพิต
ดื่มด่ำใ้การควบคุม

ความใกล้ชิดเช่นนี้เขาโหยหามาแสนนาน กว่าจะได้มาซึ่งไม่่ายเลย
แทบอยากจะกลืนกินลมหายใจอันหอมหวานดูน้ำผึ้งของฟุหลันหย่า
ให้หมดสิ้น

แต่ยังไม่ทันได้รู้ก็ดับต่อไปอย่างลึมตัว ร่างกายของเขาก็แปรเปลี่ยน
อย่างกะทันหัน

ตอนแรกเพราะอารมณ์ปั่นป่วนเคลิบเคลิ้มจึงยังไม่ทันรู้ตัว

รจนเขารู้สึกได้ว่ามี 'อะไรบางอย่าง' มาถึงราวกับเขมมิได้เชื้อเชิญ
กำลังขยายออกอย่างเหิมเกริมระหว่างทั้งสอง เขาก็ตกใจจนขนอ่อนลุกชัน
รีบคลายอ้อมกอดทันควัน ก่อนที่ฟุหลันหย่าจะรับรู้ได้ว่ามีอะไรผิดปกติ
เกิดขึ้น

นางถูกเขาประโลมจวบจนไร้เรี่ยวแรง มีนงเคลิบเคลิ้มคิดอะไรไม่ออก
ไปนานแล้ว แม้จะรู้ว่ามิอะไรบางอย่างมาค้ำร่างไว้ นางก็ไม่ทันยื่นมือ
ออกไปแตะให้แน่ใจ

พอผิงอวีถอยออกห่างอย่างกะทันหัน ฟุหลันหย่าก็ทอดมองเขา
พลางหายใจเข้าลึก สบสายตาลึกล้ำดำขลับของเขาแล้วความโกรธเกลียด
ก็ประดังขึ้นในใจ ไม่สนใจจะตรวจดูให้รู้แน่ว่าสิ่งนั้นคืออะไรก็คว้าแขนเขา
มากัดอย่างแรง

มึงอวี่ทั้งเจ็บบั๊ตใจ พอรู้ตัวว่านางกำลังทำอะไรอยู่ก็ยอมปล่อยให้กัด แต่โดยดี

โชคดีที่พอถูกกัด ร่างกายที่โหยหานางจนแทบทนไม่ไหวก็ค่อยๆ สงบ ระวังปลงได้อย่างรวดเร็ว

สุดท้ายนางกัดอย่างแรงจนเห็นรอยอ่อน กัดอยู่นานเห็นเขายอมให้กัด อย่างว่าง่ายก็หมดอารมณ์จะกัดต่อ ปล่อยแขนลงอย่างกรุณา หันหลังให้ จะเดินหนี ขอบตาแดงระเรื่อ

มึงอวี่มีหรือจะปล่อยให้นางไป เขาริบคว่ำตัวนางมากอดไว้ ถกแขนเสื้อ ตนเองขึ้นดู เห็นรอยฟันทามเรียงเป็นระเบียบชัดเจนก็มองนางพลางยิ้มเศร้าๆ แล้วว่า "หายโกรธแล้วหรือไม่"

ฟุหลันหยาทำที่ไม่แยแส

มึงอวี่ทอดถอนใจแล้วปล่อยแขนเสื้อลง ยื่นมือไปเช็ดน้ำตาให้นาง ผิวแก้มของนางขาวเนียนผุดผาด เขาจึงเช็ดอย่างเบามือ ไม่ซ้าก็โอบกอด นางไว้แล้วเอ่ยว่า "แต่งงานกับซ้าดีหรือไม่"

สองแก้มฟุหลันหยายังเปรอะคราบน้ำตา นางเหมองไปด้านข้าง อย่างดีอรรัน เน้นนานหลังจากนั้นค่อยทำหน้ามุ่มไม่ยอมตอบรับ เพียงพูด อย่างเคื่องๆ "ดูก่อนว่าวันหน้าท่านจะทำตัวเช่นไร"

มึงอวี่ฟังออกว่าคำพูดนั้นแฝงนัยกวานอ้อมค้อม เห็นสองแก้มของนาง แดงระเรื่อจุกลิบบัวก็รู้สึกทั้งพึงพอใจทั้งรักถนอมนางอย่างบอกไม่ถูก ขณะจะปลอบประโลมอีกสักหน่อย ใครเลยจะรู้ ฟุหลันหยาทวนนึกถึง อาวุธประหลาดที่มาแตะโดนตัวเมื่อครู่นี้ขึ้นมาได้อย่างกะทันหัน นางนั่งงัน อยู่ครู่หนึ่งแล้วก้มลงมองที่เอวเขาด้วยความสงสัย

น่าแปลกจริง ไม่เห็นดาบชีวิตขุนที่คิดว่าจะได้เห็น หรือว่าเขามีอาวุธอื่นใดพกไว้อีก

นางแปลกใจยิ่งนัก คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าเพียงชั่วพริบตาผิงอวี เอาของสิ่งนั้นไปซ่อนไว้ที่ใดแล้ว

หันกลับไปมองบนตั่ง เห็นดาบชีวิตขุนของผิงอวียังวางอยู่เรียบร้อยดี ก็ยิ่งสงสัย หันกลับมาแล้วดั้นจนหลุดจากอ้อมกอด ค่อยๆ เดินวนรอบตัวเขา รอบหนึ่งก่อนถามด้วยความสงสัยใคร่รู้ "เมื่อครูนี้อะไรที่ท่านมีสิ่งอื่นเห็นไว้หรือไม่"

ผิงอวีได้แต่รำร้อในใจ เกรงว่าคืบนี้คงหลอกนางไม่สำเร็จ เขาแทบอยากจะขุดรูมุดหนีไปเสียให้พ้นๆ

ขณะกำลังคิดว่าจะหาทางจัดการอย่างอ้อมๆ หรือจะหนีไปเสียเลย จู่ๆ ก็มีเสียงกระแอมเบาๆ ดังแว่วจากนอกห้อง เป็นแม่นมหลินนั่นเอง

ทั้งสองคนใจหายวาบ ค่อยนึกขึ้นได้ว่าแม่นมหลินรออยู่ด้านนอก นานแล้ว

ผิงอวีโค้งอกเหมือนได้รับอภัยโทษ รีบบอกฟูหลันหย่า "ถ้ายังไม่ให้แม่นมหลินเข้ามา เกรงว่านางจะถูกความเย็นจนจับไข้"

พอปลีกตัวจากฟูหลันหยามาได้ก็เดินไปที่ประตูแล้วเปิดออก เป็นแม่นมหลินจริงๆ สีหน้านางเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

ผิงอวีไม่เคยรู้สึกว่ามีแม่นมหลินมาได้เวลาเหมาะสมเช่นนี้มาก่อนเลย น้ำเสียงจึงอ่อนโยนอย่างมาก "เข้ามาเถอะ"

แม่นมหลินไม่รู้ว่ามีผิงอวีกักตัวคุณหนูไว้ในห้องนานถึงเพียงนี้เพื่อการใด เกรงว่าเขาจะทำได้มีร้ายกับคุณหนู นางจึงกระวนกระวายใจ

พอเข้ามาแล้วค่อยพบว่าน้ำเสียงและท่าทีของผิงอวีดูอ่อนโยนและ
พึงพอใจอยู่หลายส่วน นางก็ตั้งใจทั้งประหลาดใจ เงยหน้ามองไปเห็น
คุณหนูนั่งอยู่ในห้องเรียบร้อยดี บนใบหน้าเปรอะคราบน้ำตาอยู่บ้าง

นางรีบเร่งฝีเท้าเข้าไปอยู่ต่อหน้าฟุหลันหย่าด้วยความตกใจ กลับ
พบว่าสีหน้าอีกฝ่ายดูสงบ ไม่เหมือนกำลังน้อยใจเลยแม้แต่น้อย

แม่นมหลินครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง ดูท่าแล้วได้ทำผิดกับคุณหนูคงทะเลาะ
กัน แต่ผลของการทะเลาะกลับเป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่าย ดูจากท่าทีของ
ผิงอวีก็รู้แล้ว แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับตอนก่อนหน้านี้มากทีเดียว คิดได้ดังนี้
นางก็โล่งใจ

วุ่นวายกันพักใหญ่จนตึกตื่น ฟุหลันหย่าเหลือบมองผิงอวีแล้วพูดกับ
แม่นมหลิน "แม่นม พวกเราเข้านอนกันเถอะ"

ตอนที่ผิงอวีมาฟุหลันหย่ากำลังจะอาบน้ำ แต่ตอนนั้นตึกมากแล้ว
และไม่อาจไล่ผิงอวีออกไปเพียงเพื่อจะอาบน้ำ นางจึงต้องเข้านอน
ทั้งอย่างนี้ พรุ่งนี้เช้าค่อยอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

ผิงอวีเองก็รู้ว่านางเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว มองดูนางเดินไปที่ข้างเตียง
คิดว่านางจะเข้านอนแล้วก็รู้สึกว่ามันใจขึ้นมาทันที รีบเป็นหน้าไป เดินไป
ที่ตั้งอย่างไม่เหลือบแลผู้ใด เสมอออกไปนอกหน้าต่าง

ฟุหลันหย่านั่งลงที่ขอบเตียง เหลือบมองด้านหลังเหยียดตรงของเขา
ใบหน้าก็ร้อนผ่าว รีบถอดรองเท้าออกอย่างว่องไวแล้วกลับเข้าไปนอนนอนลง
หลังมาน

ผิงอวีได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากด้านหลัง รู้ว่าพวกนางเข้านอน
แล้วก็หันกลับมา ไขข้อนิ้วแล้วตีไฟตะเกียงบนโต๊ะดับลง จากนั้นนอนหลับลง

นอนบนตั่ง

เนื่องจากเวลานี้ความรู้สึกแตกต่างออกไปอย่างมาก หัวใจแจ่มกระจ่าง
ราวกับแหวกเมฆออกมองเห็นแสงตะวัน เน้นนานจึงไม่อาจข่มตาหลับ

ฟุหลันหยานนอนอยู่หลังม่าน นางหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่รู้สึก
ทั้งหวานชื่นทั้งน่าน้อยใจ ได้แต่พลิกตัวไปมา ตราบจนขอบฟ้าฉายแสง
เรื่อเรืองจึงค่อยหลับลง

ผิงอวี่ตื่นสายกว่าปกติ กว่าเขาจะหลบหลีกผู้คนจนออกจากลานที่พัก
ของฟุหลันหยามาได้ก็พบกับฉินหย่งที่ข้างๆ สวนดอกไม้ยังไม่ได้ตั้งใจ

นางกำลังจะออกไปข้างนอกกับหงเจิ้นถึง ฉินเยียนซูและคนอื่นๆ
สีหน้าดูเคร่งเครียด เหมือนมีเรื่องสำคัญอะไรบางอย่าง

พอเห็นผิงอวี่ คนทั้งกลุ่มก็หยุดชะงักแล้วเดินเข้าไปหา

เนื่องจากเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจกับฟุหลันหยาคคลี่คลายแล้ว ผิงอวี่
จึงอารมณ์ดีอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เห็นดังนั้นก็ประสานมือคำนับ
ยิ้มให้พวกเขาแล้วว่า "ประมุขหง ประมุขฉิน เจ้าสำนักหลี่"

เขาแสวงทำเป็นมองข้ามฉินเยียนซูไป

"ได้ทำผิง" ฉินหย่งมองประมุขผิงอวี่ขึ้นๆ ลงๆ เห็นเขาสวมชุดผ้าไหม
คาดเข็มขัดหยก ทำทางสูงส่งน่าเกรงขาม เห็นได้ชัดว่าแต่งตัวเหมือนออกไป
ตามนัด

นางไม่ทราบว่เมื่อวานผิงอวี่กลับมาแล้วก็ตรงไปหาฟุหลันหยาน
ทันทีไม่ได้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จึงยังครุ่นคิดอย่างสงสัย หรือว่าเขาจะออกไป
พบใครแต่เช้าตรู่

พอคิดเช่นนั้นก็หันไปมองด้านหลังผิงอวี รู้สึกว่าแปลกๆ เห็นได้ชัดว่า ผิงอวีอยู่ที่เรือนกลาง เหตุใดจึงเพิ่งเดินมาจากเรือนข้าง

ขณะนั้นใจกำลังนึกสงสัยก็เดินเข้าไปหาผิงอวี ประจวบเหมาะ กับตอนนั้นมีสายลมยามเช้าพัดชายชุดยาวสีฟ้าอ่อนของเขาจนพลิ้วไหว พัดพากลิ่นหอมเย็นสดชื่นโชนมาด้วย

ความจำของฉินหย่งดีเยี่ยม อีกทั้งกลิ่นนี้ยังมีความโดดเด่น นาง รู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก ครุ่นคิดอยู่สักพักก็นึกขึ้นได้ว่าตอนตกทาย พู่ลั่นหยานไปป่า เคยได้กลิ่นนี้จากเรือนกายของนาง

อารมณ์ความรู้สึกของฉินหย่งพลันว่าวุ่นขึ้นทันใด พานคิดไปอย่าง ตื่นตกใจและสงสัย ไม่รู้เลยว่าเนื้อตัวต้องพัวพันกันดุเดือดถึงเพียงใด จึงมีกลิ่นหอมติดกายอบอวลเช่นนี้

พอคิดได้เช่นนั้นรอยยิ้มบนใบหน้าก็หมองลง จ้องมองผิงอวีอย่าง เหม่อลอย ทันใดนั้นฉินหย่งก็พบว่าหลิโหยวเจียนที่อยู่ข้างๆ กำลัง ทอดสายตาตามมาเหมือนครุ่นคิดบางอย่าง นางใจหายวาบ รีบปรับ ความรู้สึกให้เป็นปกติ ฝืนยิ้มให้ผิงอวีพลางว่า "ได้ทำผิง มีเรื่องกำลังจะ ขอลาหรือกับท่านพ่อดี อีกไม่กี่วันจะมีการจัดงานชุมนุมใหญ่ของชาวยุทธ์ขึ้น ที่จินหลิง เจ้าสำนักเหวินแห่งสำนักวันเหมยผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในแถบนี้ ได้ส่งเทียบเชิญมาตั้งแต่เช้าตรู่ เขาเชิญให้เราไปร่วมงาน"

สำนักวันเหมย? รอยยิ้มบนใบหน้าผิงอวีแข็งค้างไปทันใด รับแผ่นป้าย เทียบเชิญที่ฉินหย่งยื่นมาให้แล้วนิ้วนางถาม "งานชุมนุมใหญ่ของชาวยุทธ์ ในแถบเจียงหนานครั้งนี้แตกต่างจากงานชุมนุมที่จางหยวนอย่างไร"

หงเจินถึงยิ้มเอ่ยว่า "งานชุมนุมใหญ่ของชาวยุทธ์ที่จางหยวนย่อม

มีเกียรติไม่น้อย ทว่างานชุมนุมที่จะจัดในอีกสองสามวันข้างหน้าก็เริ่มจะมีชื่อเสียงเป็นที่กล่าวขานในหมู่ชาวยุทธ์มากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน นี่เป็นเพราะเหวินอ๋หมิงเจ้าสำนักวันเหมยผู้นี้มีลมปราณล้ำเลิศมีวรยุทธ์สูงส่งเปี่ยมล้นด้วยคุณธรรมน้ำมิตร จึงมีชื่อเสียงเลื่องลือไปในแถบเจียงหนานสำนักพรรคที่มีชื่อเสียงต่างๆ ในแถบนี้พอได้รับการให้วามจากเขาก็ช่วยกันจัดงานชุมนุมขึ้นด้วยความร่วมแรงร่วมใจ ชื่อเสียงจึงยิ่งขจรขยายมากขึ้นทุกที สร้างความแปลกใหม่ขึ้นมา พอได้ข่าวว่าพวกเรามาถึงจินหลิงเจ้าสำนักเหวินจึงส่งเทียบเชิญมาให้"

ผิงอวี้ยิ้มน้อยๆ "นี่เป็นงานใหญ่ของเหล่าชาวยุทธ์ ขอเชิญทุกท่านตามสบาย แต่หากมีโอกาสข้าจะขอไปร่วมงานเพื่อเปิดหูเปิดตาด้วยได้หรือไม่"

"ย่อมได้" ทุกคนรีบบอก

หงเจิ้นถึงพูดอีกว่า "พวกข้าได้รับเทียบเชิญนัดหมายเวลากันไว้เช่นนั้นก็ขอตัวไปพบปะกับเจ้าสำนักเหวินก่อน"

ผิงอวี้พยักหน้ารับ ยิ้มให้แล้วว่า "ทุกท่านไม่ต้องรังรอ เชิญตามสบาย" พูดจบก็ประสานมือคำนับแล้วเดินไปยังเรือนกลาง

พอกลับถึงห้อง ผิงอวี้อาบน้ำล้างเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วหยิบแท่งจุดไฟขึ้นมา ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็จุดไฟเผาเทียบเชิญนั้น

เห็นเทียบเชิญถูกเผาจนมอดไหม้หมดแล้วจึงค่อยเรียกหลี่หมินกับพวกเข้ามา จิบชาแล้วสั่งการเรียบๆ "ไปสืบดูความเป็นมาของสำนักวันเหมย"

เวลานี้เองหลี่โยวก็เข้ามาหา เพิ่งเข้าห้องก็ได้ยินคำพูดนี้พอดี

จึงเลิกคิดประหลาดใจแล้วว่า "อีกไม่กี่วันจะมีงานชุมนุมใหญ่ของชาวพุทธ แถบเจียงหนาน เจ้าจะไปหรือไม่"

ผิงอวี่เห็นว่าตอนนี้ไม่มีธุระการงานต้องจัดการ กำลังคิดจะออกไปหาซื้อเสื้อผ้าที่หนาหน่อยให้ฟู่หลันหย่า ระหว่างเดินทางเข้าเมืองหลวง อากาศค่อนข้างเย็น ประเดี๋ยวร่างกายของนางจะรับไม่ไหว จึงหันไปบอกกับหลี่โยวว่า "รอให้สืบข่าวเรื่องความเป็นมาของสำนักใหญ่เหล่านี้ จนกระจ่างแจ้งก่อน แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะไปหรือไม่"

ว่าแล้วในใจก็เหมือนติดปีก อยากรีบจัดการธุระให้เสร็จจะได้ไปหาฟู่หลันหย่าเสียที ผิงอวี่ไม่พูดให้มากความก็ออกไปข้างนอก บอกไว้แล้วว่า "ข้าจะออกไปลักพัก รอข้ากลับมา ถ้าเจ้ายังอยู่ในคฤหาสน์เราคอยหารื้อกัน"

84

ก่อนผิงอวีจะออกไปได้เรียกคนรับใช้สูงวัยมาเป็นพิเศษเพื่อสอบถามถึงเรื่องร้านขายเสื้อผ้าชื่อดังในเมืองจินหลิง

พอทราบว่าร้านเสื้อผ้าชื่อดังที่สุดตั้งอยู่ที่ถนนเป่าหรง เขาก็ออกจากคฤหาสน์พร้อมกับคนรับใช้ผู้นั้นไปเยือนถนนเป่าหรงด้วยตนเอง

มาถึงหน้าประตูร้านหนึ่งฉาง สองนายบ่าวก็ลงจากหลังม้า เด็กประจำร้านได้ข่าวก่อนแล้วจึงออกมาต้อนรับที่ประตู

เด็กประจำร้านผู้นั้นทำงานคลุกคลีอยู่ในร้านมานานปี เคยพบผู้เป็นที่นับหน้าถือตาในเมืองจินหลิงมาไม่น้อย ย่อมมีสายตาเฉียบแหลมพอเห็นหน้าตาท่าทางสง่างามของผิงอวีก็เกิดนึกรู้ได้ทันที

ผิงอวีเดินขึ้นไปชั้นสองแล้วนั่งลงทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ สั่งให้เด็กประจำร้านนำชุดเสื้อผ้าหญิงสาวและผ้าเป็นพับขึ้นมาให้

เด็กประจำร้านยิ้มจนตาหยีแล้วขานรับคำสั่ง รู้ว่าผู้ที่มาเป็นแขก

ผู้มีฐานะ จึงนำแต่ของชั้นดีที่สุดในร้านมาให้ผิงอวีเลือก

ก่อนจะได้พบฟูหลันหย่า ผิงอวีไม่เคยต้องคิดเรื่องเครื่องแต่งกายของหญิงสาวมาก่อน ในครอบครัวมีเพียงพี่ชายสองคน ไม่มีทั้งพี่สาวหรือน้องสาว ดังนั้นพอต้องเลือกเสื้อผ้าให้ฟูหลันหย่า เขาจึงไม่มีประสบการณ์มาก่อน ได้แต่เลือกไปตามสัญชาตญาณเท่านั้น

โชคดีที่เขาก็กเคยเห็นเครื่องแต่งกายของมารดาและเหล่าหญิงสาวที่ไปมาหาสู่กับจวนซีผิงไห่ตั้งแต่เล็ก นับว่าคุ้นหูคุ้นตาอยู่บ้าง มาถึงตอนนี้งงพอจะเลือกได้

รอจนเสื้อผ้าถูกส่งขึ้นมา พ่อกะขนาดร่างกายของฟูหลันหย่าแล้วเห็นเสื้อผ้าชุดใดที่งามตาก็กเลือกชุดนั้น ราวครึ่งถ้วยชาที่หาซื้อชุดกระโปรงบุยฝ้ายให้ฟูหลันหย่าได้หลายตัว

เด็กประจำร้านเห็นผิงอวีเลือกดูอย่างเพลิดเพลินก็เกิดความคิดเฉียบแหลมขึ้นมา รีบยกเสื้อคลุมกันลมผ้าทอยกดอกก๊วนขอบด้วยขนเพียงพอนตัวหนึ่งมาให้ ยิ้มแยมพลางว่า "เข้าฤดูสารทแล้วต่อไปอากาศจะยิ่งเย็นลง เสื้อคลุมเพียงพอนตัวนี้ดูหรูหราได้ยากนัก แม้แต่ร้านของข้า่น้อยก็ยังหามาได้เพียงปีละสองสามตัวเท่านั้น เสื้อคลุมตัวนี้เพิ่งมาถึงร้านวันนี้เอง ถ้าคุณชายมาช้าเพียงก้าวเดียวลูกค้าท่านอื่นคงซื้อตดหน้าไปแล้ว ในเมื่อคุณชายมาหาซื้อเครื่องกันหนาวให้สูหยิน ก็ซื้อเสื้อคลุมขนเพียงพอนี้ไปสักตัวเถิด รับรองว่าสูหยินจะต้องชอบแน่"

ผิงอวีได้ยินคำว่า 'สูหยิน' ใบหูก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที เขาเหลือบไปมองคนรับใช้สูงวัยด้วยหางตา เห็นอีกฝ่ายก้มหน้าทำไม่รู้ว่าซื้ออย่างรู้านแต่แรกแล้ว จึงค่อยหายกระอักกระอ่วนไปได้บ้าง

เขาหันไปดูเสื้อคลุมตัวนั้น เห็นคนที่กั้นขอบคัมภีร์ไม่มีสีอื่นแซมปะปน ย่อมเป็นของดีแน่ แต่น่าเสียดาย แม้ผ้าทอยกดอกที่ด้านบนเป็นสีแดงอมส้มนี้จะเข้ากับฟูลันหยา แต่ก็ดูสะดุดตาเกินไป

ด้วยคำนึงถึงสถานะบุตรีขุนนางต้องโทษในตอนนี้นาง ผิงอวี่จึงยิ้มน้อยๆ พลางกล่าว "เสื้อนี้เป็นของดีก็จริง แต่ไม่ทราบว่ามีผ้าทอที่ด้านบนเปลี่ยนเป็นสีที่เรียบๆ สักหน่อยได้หรือไม่"

เด็กรับใช้ประจำร้านรีบบอก "ยอมได้ ว่าเป็นเรื่องง่ายตายคุณชายเลือกผ้าทอที่ต้องใจตอนนี้ได้เลย แล้วฝากไว้ให้ทางร้านแก้ไขราวสามวันก็แก้เสร็จขอรับ"

ผิงอวี่พยักหน้า ลุบคางไปมาพาลงเลือกผ้าทอสีชาวซุ่นที่ไม่สะดุดตานัก แล้วกำชับว่า "แก้เสร็จแล้วข้าจะส่งคนมารับไป"

ว่าแล้วก็สั่งให้เด็กประจำร้านรวบรวมเสื้อผ้าที่เลือกไว้แล้วมอบให้คนรับใช้สูงวัยถือ ก่อนเดินลงมาชั้นล่าง

เดินมาได้ครึ่งทางจู่ๆ ผิงอวี่ก็นึกอะไรขึ้นได้จึงหันกลับไปอีกครั้ง แล้วบอกคนรับใช้ว่า "เจ้าบอกให้เด็กรับใช้ในร้านช่วยเลือกเครื่องกันหนาวสำหรับหญิงสูงวัยอีกสักสองสามชุดด้วย"

รอนเด็กรับใช้มาขานรับคำสั่งแล้ว กลับไม่ขาดตา ดูเพียงเอามือไพล่หลังมองออกไปนอกหน้าต่าง ให้คนรับใช้สูงวัยเป็นผู้เลือกให้

รอนจัดการเรื่องเสื้อผ้าของฟูลันหยากับแม่หมอลินเรียบร้อยแล้ว ผิงอวี่ก็ไม่รั้งรออยู่ต่อ รีบลงมาทันที

มาถึงประตูด้านหน้าผิงอวี่ก็หันมองซ้ายขวาอย่างแนบเนียน รับรู้ได้ทันทีว่าที่ร้านน้ำชาฝั่งตรงข้ามมีสายตาวาวโรจน์จับจ้องมาที่ตนเอง

หัวคิวเขาขมวดมุ่น เงยหน้าขึ้นมอง

เขาเห็นคนผู้หนึ่งกำลังพึงราวกันพลางจิบชา สองมือขาวเรียวงาม ประคองถ้วยชาไว้ ท่าทางผ่อนคลาย แต่เสียดายที่ร่างกายท่อนบนซ่อนอยู่หลังบานหน้าต่าง จึงไม่อาจเห็นรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายได้

ดวงตาผิวงี้เป็นประกายวูบไหวเล็กน้อย หรีตามองสักระยะแล้ว เคลื่อนสายตาไปยังผ้าซึ่งผูกไว้หน้าประตูร้านน้ำชา จ้องมองสักระยะแล้ว จึงถอนสายตาคลับมา เดินไปข้างตัวม้าแล้วกระโดดขึ้นหลังมัน

รอนร่างผิวงี้กลับสายตาไปตรงสุดปลายถนน คนที่นั่งข้างหน้าต่าง ก็พลักบานหน้าต่างที่กั้นไว้ให้เปิดออก มุมปากหยักยิ้มเอ่ยว่า "คนผู้นี้ก็คือ ผู้บัญชาการผิวงี้?"

คนที่พูดอายุราวสี่สิบปี ใบหน้างดงามประหนึ่งบุปผา แววตาวาววาม ดุจสายน้ำ มองดูอย่างเย็นชาครู่หนึ่ง นับเป็นคนที่ยามตามวัยอย่างแท้จริง แต่น่าเสียดายที่ยามเอือนเอ่ยวาจา น้ำเสียงกลับแหบห้าว แทบไม่ต่างจาก เสียงของบุรุษ ใครมาได้ยินเข้าคงยากจะเชื่อมโยงได้น้ำเสียงแหบห้าวกับ ใบหน้าอันงดงามนี้เป็นของคนคนเดียว

หญิงสาวสวมชุดสีเขียวอายุราวสิบแปดสิบเก้าที่อยู่ข้างๆ หันมอง ตามทิศทางที่ผิวงี้กลับตาไป แล้วหันมาพยักหน้ากับบุรุษที่ภายนอกยากจะ แยกแยะว่าเป็นบุรุษหรือสตรีกันแน่ "เจ้าคะเจ้านิกาย เมื่อคืนหงถึงตายที่ นอกคฤหาสน์ของเขา แต่ที่น่าแค้นใจก็คือคนผู้นี้ปิดข้าวได้เก่งนัก กระทั่ง เช้าวันนี้พวกเราจึงเพิ่งทราบที่เกิดเหตุร้ายขึ้นกับหงถึง"

คนผู้นั้นเลิกคิ้วอย่างสนใจสนอกสนใจ ยกปลายนิ้วขึ้นจิ้มขนมชิ้นหนึ่ง ใส่ปาก ลิ้มชิมรสด้วยท่าทางไม่รีบไม่ร้อน

ไม่ช้าก็ใช้ผ้าเช็ดปากอย่างมีจริต แล้วหัวเราะอย่างเหยิ่มเกรียมนำชนลูก "ดูท่าคนผู้นี้คงมิใช่มีดีเพียงหน้าตา ยังมีความสามารถอีกหลายส่วนด้วย เอาเถอะ ปีนี้นอกจากงานชุมนุมใหญ่ที่สำนักวันเหมยแล้ว พวกเรายังมีเรื่องอื่นต้องทำอีก จะต้องทำให้แขกผู้มีเกียรติท่านนี้ได้สนุกจนหน้าใจเลยทีเดียว"

เมื่อคืนฟูหลันหย่าแทบไม่ได้นอน วันนี้กว่าจะตื่นก็เที่ยงวัน นางยังมัวโง่โง่อยู่บนเตียงต่อไม่ยอมลุก

เดิมทีนางก็หมกมุ่นครุ่นคิดเรื่องของมารดาจนพอลงแล้ว หลายวันมานี้จึงตกใจตื่นขึ้นกลางดึกบ่อยครั้ง น้อยมากที่จะได้หลับเต็มตื่นถึงเช้าตรู่

หลังหัวใจเต้นระรัวไม่เป็นลำดับเมื่อคืนนี้ก็ยิ่งรู้สึกอ่อนล้าหาใดเปรียบ แต่เพราะทนแม่แค้นมหลินเอ๋ยปากย่ำเตือนไม่ไหว พอหลับถึงเที่ยงแล้วนางก็จำต้องตื่นนอน อาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

พอกินอาหารเสร็จแล้วก็อ้างว่านอนกลางวัน แล้วกลับขึ้นเตียงนอนหลับไปอีกจนหมดวันจึงค่อยลุกขึ้นจากเตียง

ตอนที่ตื่นขึ้นลำแสงตะวันส่องผ่านหน้าต่างทาบลงบนพื้น ประกายแสงสีทองส่องสว่างระยิบระยับ ในห้องเปี่ยมด้วยความเงียบสงบและผาสุกแห่งห้วงยามสนธยา

นอกห้องดูเหมือนมีคนกำลังพูดคุยกันเบาๆ

ฟูหลันหย่านั่งเหม่ออยู่ที่ชอบเตียงพักใหญ่ เมื่อรู้ตัวว่าแม่แค้นมหลินไม่อยู่ในห้องก็ตกใจ กวาดตามองหาไปรอบๆ พลังร้องเรียก "แม่แค้น"

ได้ยินเสียงคนขานตอบมาจากนอกห้อง "มาแล้วเจ้าค่ะ"

ชั่วอึดใจถัดมา แม่มนมหลินก็เข้ามาในห้อง เห็นฟูลันหยาดตื่นแล้ว ก็เดินเข้ามาหาที่ข้างเตียง

ฟูลันหยาดถอนหายใจโล่งอก ไม่สนใจจะสอบถามว่าข้างนอกเป็นใครกัน ก้มหน้าก้มตาสวมเสื้อตัวกลาง กำลังจะคาดเอวทัชชุดผ้าไหม ใครเลยจะรู้ พอแม่มนมหลินเห็นดังนั้นก็รีบหยิบเสื้อตัวนอกมาจากหัวเตียง แล้วนำมาห่มให้ บอกว่า "อากาศหนาวขึ้น รีบสวมเสื้อผ้าเสียก่อน ประเดี๋ยวจะถูกความเย็นเข้าเนื้อเจ้าคะ"

ยังบอกเบาๆ ด้วยว่า "ได้เท่านี้มาแล้ว อยู่ข้างนอกเจ้าคะ"

ฟูลันหยาดนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน หัวใจก็เต้นรัวขึ้นเล็กน้อย

รอจนสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็นั่งหิวผมที่หน้าโต๊ะ ฟูลันหยาดบังเอิญเหลือบเห็นห่อของสองห่อวางไว้บนตั่ง ห่อหนึ่งเปิดออกแล้ว ในนั้นเป็นเสื้อผ้าไหมเอี่ยมพัสซ้อนกันเป็นระเบียบตั้งหนึ่ง อีกห่อแม้จะไม่เห็นของข้างใน แต่ดูจากรูปร่างแล้วเกินครึ่งต้องเป็นพวกเสื้อผ้าเช่นกัน

แม่มนมหลินเห็นสีหน้าฟูลันหยาดประหลาดใจก็ยิ้มน้อยๆ แล้วว่า "ตอนที่คุณหนูหลับ พ่อบ้านหลิวก็มาส่งเสื้อผ้าบุไผ่ผ้ายสั่งตัดใหม่เหล่านี้ แม่มนมดูแล้ว เนื้อผ้านุ่ม ข้างในบุไผ่ผ้ายไว้หนาดี การตัดเย็บก็นับว่าดีพอๆ กับที่เมืองหลวงเสียเจ้าคะ ข้างดีจริงๆ ออกจากจีนหลังเดินทางขึ้นเหนือ ไม่ต้องกังวลแล้วว่าเสื้อผ้าสำหรับฤดูสารทจะบางเกินไป"

ขณะที่พูดก็รีบมวญผมาให้ฟูลันหยาดอย่างคล่องแคล่ว แล้วรีบสาวเท้าไปที่หน้าตั่ง เปิดห่อของอีกห่อ

"คุณหนูดูสิเจ้าคะ มีกระทั้งเสื้อผ้ายให้แม่มนมด้วย การเดินทางครั้งนี้ นอกจากเสื้อผ้าสองสามชุดที่ชายาซื้อจื้อมอบให้ตอนนั้นแล้วก็ไม่มีตัวอื่น

ให้ผลัดเปลี่ยน ตอนนีแหม่มมเลยพลอยได้เสื้อผ่าชุดใหม่ไปด้วย" ว่าแล้ว ก็พนมมือพลางพึมพำว่า "อุมิตาภพุทธ" แล้วพินิจดูสีหน้าผู้หลั่นหย่า

แหม่มมหลั่นเห็นเพียงสีหน้านิ่งๆ ของคุณหนู อีกฝ่ายเดินช้าๆ ไปข้างต่ง พินิจดูอย่างละเอียด ดูอยู่สักพักไม่พูดอะไรสักนิด ทว่าผิวแก้มขาวเนียน ละเอียดดุจผิวเด็กทารกเรื่อยลงไปถึงลำคอกลับระเรื่อแดงขึ้นมา

นางเห็นดังนั้นก็อดจะยั้มพลางสายศีระชะไม่ได้ รู้ดีว่าคุณหนูคงเดา ได้ว่าเสื้อผ่าพวกนี้ล้วนเป็นได้ทำผิงจัดแจงให้แต่ไม่ยอมเผยให้รู้ ปลอยให้ สองนายบ่าวคาดเดากันไปเอง

ด้วยเกรงว่าผิงอวี้อยู่นอกห้องจะรอนาน แหม่มมหลั่นจึงเก็บเสื้อผ่า แล้ววางไว้บนชั้นให้เรียบร้อย จะได้หันไปเปิดประตูให้ผิงอวี๊ ขณะกำลัง เก็บของก็ครุ่นคิดไปด้วยว่าคราวก่อนได้ทำผิงแม้จะจัดแจงเรื่องเสื้อผ่า ให้คุณหนูแต่ก็ไม่ได้ใส่ใจจะหาให้หญิงอาวโสเช่นนาง ตอนนั้นก็รับรู้จัก พิจารณาถึงความคิดของคุณหนูมากกว่าเมื่อก่อน

พอแหม่มมหลั่นเปิดประตู ผิงอวี๊ก็ยืนอยู่ที่ใต้ชายคาจริงดังคาด สีหน้า สงบนิ่ง ไม่รู้ว่าสายตาเหม่อมองอะไรในลานเรือน ดูเหมือนกำลังเหม่อลอย เขาสวมเสื้อผ่าไหมสีเขียวเข้มกลางเก่ากลางใหม่ คาดเอวด้วยไหมถักไว้หลวมๆ วางมือไว้บนด้ามดาบขวี่ซุนอย่างสบายๆ ครึ่งร่างอาบแสงตะวันสารทฤดู ลายปักเมฆาเคลือบคล้อยอันประณีตบนเสื้อผ่าสะท้อนแสงดูงดงามจับตา ประกอบกับร่างสูงโปร่งแผ่นหลังเหยียดตรง แค่มองผ่านๆ ยังดูหล่อเหลา โดดเด่นอย่างบอกไม่ถูก

แหม่มมหลั่นมองเหม่อจนลืมตัว ตอนยังอยู่ที่เมืองหลวง เนื่องจาก นายท่านมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย นางจึงได้พบเห็นคนหนุ่มทำทางสง่างาม

มาไม่น้อย คุณชายใหญ่กับคุณชายลูนั้วว่ามีรูปโฉมโดดเด่นอันดับหนึ่งในใจนาง แต่พอได้พบผิงอวี่จึงรู้ว่าที่แท้เทียบกันแล้วระหว่างลูกหลานตระกูลแม่ทัพกับปัญญาชน ดูแล้วลูกหลานตระกูลแม่ทัพจะตระหง่านอาจน่ามองยิ่งกว่า

ขณะกำลังคิดอย่างเหม่อลอย ผิงอวี่ก็ได้ยินความเคลื่อนไหวที่ด้านหลัง จึงหันมามอง

แม่นมหลินตะลึงงัน รีบยิ้มแล้วเรียกให้ได้เข้าผิงเข้ามาข้างใน

ผิงอวี่เข้ามาแล้วเห็นฟูลันหยานั่งอยู่หน้าตั่งกำลังทำคางอ่านหนังสือ ได้ยินว่าเขาเข้ามาแล้วแท้ๆ กลับไม่ยอมยกหน้าขึ้นมามอง

เขารู้สึกร้อนผ่าวในใจ จึงกระแอมแล้วเดินไปเปื้องหน้าโต๊ะ ปลดดาบชี้ขุนวางลง รับน้ำชาที่แม่นมหลินยื่นให้มานั่งดื่ม

วันนี้เขาเอาแต่เหม่อลอยทั้งวัน บอกได้ว่าในหัวคำนึงมีแต่เพียงริมฝีปากอ่อนนุ่มของฟูลันหยาและความรู้สึกอันตราตรึงมีลิ้มเลือนยามได้จุมพิตนางเท่านั้น

ยามครุ่นคิดจนเหม่อลอย ร่างกายก็ร้อนผ่าวเป็นพักๆ ถ้าไม่ใช่เพราะช่วงบ่ายทำงานยุ่งมาก เขาคงรีบตรงมาหาฟูลันหยาดังแต่หัววันแล้ว

ยากนักกว่าเขาจะเอาตัวมาเยียมเยียนนางได้ กลับได้รู้ว่านางยังนอนพักผ่อนยามบ่าย แต่ก็ตัดใจจากไปไม่ลง จำต้องคอยอยู่ข้างนอกอย่างอดทนแทน

ฟูลันหยายังกรุ่นโกรธในใจด้วยเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอยู่บ้าง รู้ว่าเขามาคอยอยู่ข้างนอกนานแล้วก็รู้สึกแกล้งกระดากพักหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยสงบใจลงได้ เห็นเขาเข้ามาก็ไม่คิดจะทักทาย เพียงแสร้งทำที่ว่า

กำลังอ่านหนังสือ รอให้เขาเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

แต่รออยู่พักใหญ่ ผิงอู่ก็กลับนั่งเสียบไม่พูดไม่จา นางจึงอดจะปรายตา
ไปทางเขาไม่ได้ ก็เห็นเขานั่งอยู่ข้างโต๊ะ ดื่มชาด้วยท่าทางเหม่อลอย สีหน้า
แดงระเรื่อเล็กน้อย ไม่รู้กำลังคิดอะไรอยู่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3du4c8e>